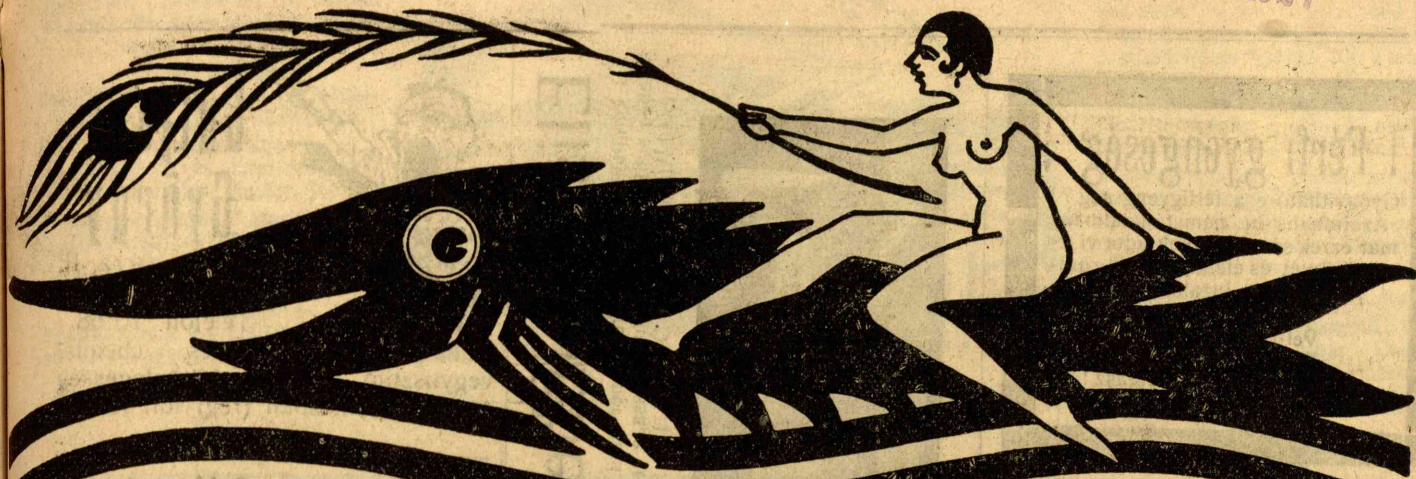

10. JAN. 1927

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Tükör előtt

(Lapunk számára készült eredeti felvétel)

! Férfi gyengeség !

Gyógyítható-e a férfigyengeség ?!
Az epohalis új német találmány
már ezek szenvedőinek adta vi-
sza örömet és életkedvét! Fordul-
jon azonnal bizalommal:

Universum-Horvát
Vel-Beckerek SHS.

Postafiók 56 cím e
Diszkrét azonnali válasz!
Válaszporto mellékelendő!

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legelőcsőbb
illatszerek és
piperecikkek,

P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász

Timișoara, str.
Alba Iulia

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávé Mann cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., Andrási ut 12.

Sánta István

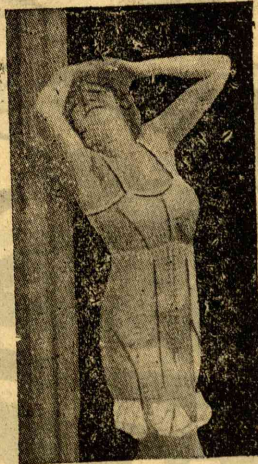
uri és női cipész
Gyárvaros, Bányai utca 21. — Készít
elegáns férfi és női cipőket mérték
után. Javításokat soron kívül elintézt

Lloyd kávéház,

Timișoara

Kellemes szórakozó hely,
fagyalt, kitűnő jégbehűtött italok
Esténként elsőrangú cigányze-
nekár hangversenyz.

A legkedvesebb meglepetést
s örömet szerzi barátjának, ba-
rátnőjének, ha lapunkat részé-
re előfizeti vagy előfizetésre
ajánlja! — Szórakoztató, iz-
gató, élvezetes és tanulságos!

Elise Weibberger
G. sundheits) nten, Hüftenformer und Busenhalter
geben schlanke Figur ohne Massage u. Hungerkur.
S. ezal-Meier TIMIȘOARA, IV., Bul. Carol 15

„Tries” cipők

els rendűek és tartósak
Tries, Timișoara IV. Begajobbsor 19.

KLEIN JENŐ

bőrönd és lőrdiszmű üzlete, Timișoara
Belvaros, Mercy-utca 3 Legelőcsőbb
vásárlási forrás utazási és divat cikkekre

Autókarosszériák

a legmodernebb kivitelben készít

Oláh

Mihály

II. Magyar ut 35 sz.

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot
pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti
Weiss Sándor gyógyszer-tára Dóm-tér 6

Alkalmi ajándékokat

legelőcsőbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órás és ékszerész-nél

Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Remgasse)

RENAULT

automobilok
képviselője:

TICHY VILMOS autogarage

Timișoara I. Domtér 8. Telefon 7-84

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bányai utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll felfris-
sítése).

Grigoriu Nicolae

cipész

Timișoara Fabrica Sır Trei Crai
(Harom Kir. u) No 11

Készítem a legelegánsabb és a legelőcsőbb
férfi és női cipőket a legújabb divat sze-
rint. E műhelyben kész cipők a legszebb
kivitelben kaphatók

Olcsó árak!

Klugesherz Viktor

karptos

Temesvár-Józsefváros, Bonráz-u. 15
Divanok, ottománok, díszdipánok
készítésére és szakszerű javítására ajánl-
kozik. Kész áruk nagy választékban
olcsó árakon.

Puskás Péter

Épület és bútorasztalos

Timișoara III. Bul. Carol 68.
(Gyuvadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó
munkát a legjobb és legelőcsőbb
kivitelben

Névjegyek

a legújabb és legmodernebb betű-
tipusokban, a legrovidebb idő alatt
készülnek. Megrendelhetők levelező
lapon is:

„Union” könyvnyomdában, Lugoson.

Marossi Károly

uri szabó

III. Csáky u. 8. Bejárt Dózsa utcából
Alapítatlan 1877

Készíti a legelegánsabb, leg-
tartósabb és legelőcsőbb
öltönyöket, felöltöket
és télikabátokat.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:

Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámloló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Magyarországon: Magy. Ált.

Hitelbank, Budapest

Jugoszláviában:

Általános Hitelbank r. t.

Subotica-Szabadka.

Kéziratokat a szerkesztőség nem
ad vissza és névtelen levelekre
nem válaszol.

Előfizetési árak Romániában:

Egész évre — — 950 lei

Fél évre — — 480 lei

Negyed évre — — 240 lei

Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár

Csehszlovák. „ 60 c. kor.

Ausztriában „ 10 silling

Németországban „ 3 márka

Olaszországban „ 40 líra

Magyarországon „ 80.000 m. kor.

Külf. előfizetések külföldi f. szám-

lancra fizetendők be. Magyaror-

szágiak a Magy. Ált. Hitelbank-

hoz, Budapest

Egyes szám egész Romániában:

20 lei, Bucurestiben 25 lei

Jugoszláviában 8 dinár. Cseh-

szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben

50 gar.; 4 líra; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:

DINNYÉS ÁRPÁD

Felolós szerkesztő:

B E N G I T

Művészeti szerkesztő:

KOH-I-NOOR

Eredeti jelzéssel szignált cikkeink, novelláink és minden más közleményeink átvétele csakis erre a lapra való hivatkozással van megengedve

Tóth Rózsika szerelme...

— Eredeti kézirat. Irtá: „Biancó”

Nagyvásárkor, mikor rengeteg volt a do-
log a község házában, Gács Feri a segédjegyző
mindig a jegyző uréknál ebédelt. Ilyenkor
bárhogyan is sajnálta, az új csukaszürke
vadászruháját vette fel, abban dolgozott, iz-
zadt, sepette be a sok dupla díjat a járla-
tokért, mert hát ilyenkor, nagyvásár napján,
meg volt engedve, hogy a passzusokért két-
szeres taxát szedjenek.

Tóth Rózsika, a fazekas Tóth János nagy-
lánya, irnokkisasszony volt a község házában.
Vékony ujjai között kecsesen forgott a hosz-
szu tollszár. Szép sötét szemei eközben
gyakran rávetődtek a segédjegyző ur kiélt,
csontos arcára, kis keblében meg virgonc,
dobogó masina verte a százezeréves ritmust:
szerelem.

Tóth Rózsika falusi bakfis lelkében örök
tavasz virult, bensőjében aranyos asszonyos
csalafintasággal, kincses hálót, drága hálót
szövégettek már a gondolatai a Gács Feri
számára.

Néhanapján, nagyvásárkor, meg egy-egy
névnap alkalmával, mikor a segédjegyzőtől
vásárfiát kapott, repesett a szíve az öröm-
től. Vasárnap délelőtt templomba menet, ha
barátnői megkérdezték kitől kapta a nyaká-
ban levő kis ezüstláncra függő Máriaképet,
sokatmondó, boldog mosoly jelent meg ar-
cán s huncutkodó közönnyel mondta: Gács

vette a névnapomra. Ám hamvas rózsaszín
arcocskája gyakran változtatta színét, hol
biborhullám öntötte el, hol meg úri sápadt-
ság rajzolódott rá mintegy jelezvén a figyel-
mes szemlélőnek, hogy Tóth Rózsikának a
segédjegyző inkább „Feri” mint Gács.

Korsós Tóth János fazekasmester féltő
gonddal nevelte egyetlen leányát. Virágos
kis szekrénykében, minden piac után, kisi-
mitott százasbankóval gyarapodott a Rózsika
hozománya. S te jó Isten, Korsós Tóth uram
dehogy is álmodta, hogy az ő kis virágszála
esténként a Gács Feri nevével szenderül
álomra.

*

Amint mondtam nagyvásár volt és Rózsika
kis keze fáradhatatlanul vezette a járlat-
könyvet, mialatt a Gács Feri szivarskatulyá-
jában halomra gyűlt a pénz.

Egy-egy pocakos kupec vastag rövidszi-
varjából bodros füstöket eregetve, nagy ti-
tokban az iratokkal együtt néha egy-egy szá-
zast is odanyomott a Feri kezébe, hadd ké-
szüljön hamarabb az a nyugós passzus.

Gács Feri arcán ilyenkor kemény hivata-
los vonás jelent meg:

— Csak sorjában uraim, ki ahogy jött,
annak rendje és módja szerint!

Eközben persze gyorsan készültek a pro-
tekciós járlatok, melyeket aztán a községi

plajás nagy büszkén, hivatalos fensőbb-séggel nyújtott át gazdájának, nagy hangon kiáltva a folyosóra:

— Kósa Károly mézárasmester! Ehun a passzusa, nincs ráírva kívül vette a marhát, amíg ezt be nem szerzi, nem lesz átírva, értette?

Kósa Károly morogva gyüri zsebre az írást. Kinn aztán felvidul az arca. Át van írva a járlat, humbug volt az egész, csak hogy a többi várakozónak port hintsen a szemébe. A százasként megtepte szolgálatát.

Kint deket harangoztak és az ajtóban megjelent a jegyző ur hatalmas, szálas alakja.

— Gács ur, tessék menjen át hozzánk ebédelni, a feleségem terített Önnek is. addig majd én leszek itt.

Gács Feri átment a jegyzőlakásba, ahol a kövér jegyzőné terített asztallal várta.

A Sajóné, zsiros piritosain meg birkapaprikásán lesóványodott segédjegyző félszegen foglalt helyet az asztalnál. Kártyához, pálinkához szokott eseten csontos testét, jól eső melegséggel töltötte el a sok finom falat.

A jegyzőné kipirulva, csillogó szemekkel nézte a fiatalembert. Virtuskodó asszonyiussággal készült már rég arra, hogy urát megcsalja s most a kapóra jött egyedüllét a segédjegyzővel, elemi erővel korbácsolta a buja vérért.

Nagy, fehér mellei átvilágítottak a vékony selyem bluzon s a nyitott száján forró lehellet süvöltött Gács felé. Vad, fékevesztett érzékiség terjengett a kis ebédlőben. Az asszony egyszerre odament a fiu mellé. Hatalmas forró combjai suolták annak testét.

— Egyen Gács ur, ne zsenirozza magát...

Gács feltekintett. Petyhüdt, elhanyagolt himösztöne felfigyelt a mellette álló forró asszonyiságra. Kezei ernyedten engedték el az evőeszközöket és reszketve karolták át az asszony combjait...

A nő pihegő, lázas kéjjel ölébe helyezkedett, bluza kibomlott, nagy fehér emlői

a férfi tenyerébe buggyantak. A férfi parázsló száját rátapasztotta a lihegő asszony nyakára...

*

Gács Feri lomha falusi idegein mámorító bizsergéssel futott végig minduntalan a kéjes tudat hogy a jegyzőné birta.

Aznapi este bál volt a nagyvendéglőben. Gács boldogan, primitív meglelégedéssel mulatott. Éjfélután kártyázni kezdtek. Gács belemelegedett. Minden pénzét elvesztette.

A nyerés lehetősége, rőt kacsingató szemmel csak belevillámlott a lelkébe. Tovább játszott. És ismét vesztett.

Örült zagyva rémek kergették a sikos lejtőn. Gács Feri hozzányúlt a község pénzéhez.

II.

Szorongó félés költözött attól kezdve a segédjegyző bohém szívébe. Kicsapongásai dacára is hivatalában rendszerető pontosságához szokott lényét lefogta a nagy, a halálosan kegyetlen gondolat: sikkasztó.

Nagy, csontos arca fakószínt öltött, kék szemei beleremegtek a semmibe mikor szívébe nyilalt a hír: Hétfőn jön a főbíró rovincsolni.

Korsós Tóth Rózsika szerelmes tekintete, riadtan kutatótt a fiu arcában. Egy délelőtti egyedül voltak az irodában. Üde arcocskáját hamvas pir öntötte el mikor nagy sóhajta megemberelte magát:

— Gács ur kérem... mondja meg, mi baja van?...

Gács föltekintett. Elfásult borongós gondolatokkal terhes semmitmondó pillantás volt. Rózsika beleremegett. Kifinomult gyermeki ösztönnel megérezte a bajt. Halkan kérdezte:

— Gács ur kérem, ... hiányzik a kaszából?

A fiu morozusan intett. A lány félve folytatta:

— Mennyi? Elhült a kis szíve mikor a választ hallotta:

— Sok. Majdnem két ezres.

III.

Rózsika délben alig evett valamit. Buksi fejében

lőprengő gondolatok viaskodtak egymással. Egy fel-emelő, kedves egoizmusból született eszme uralta valamennyit: Ferit megmenteni!

Keze a kis virágos szekrény ajtajához nyult. S Korsós Tóth Rózsika hozománya mindjárt kevesebb lett két ezressel.

IV.

Mikor a segédjegyző a piruló lánytól átvette a pénzt, szeme felcsillant, mohó öröm szorította össze a torkát s az érdes áttörhetetlen páncél alatt, amely szívét borította, egy pillanatig mintha angyalok muzsikáltak volna.

Aztán rá sem nézve a lányra bután mosolyogva mondta:

— Nahát igazán köszönöm Rózsika, majd hozzátette hamisan hunyorgatva:

— Aztán tudja, a járatokból majd visszatérül kamatostól...

Rózsika boldogan nevetett.

A csilingelő lánykacagás forrón rásütött Gács szívének vastag jégpáncéljára. Olvadt, olvadt a páncél és ahol egy kis rést kapott, ott aztán pajzán gyorsasággal tört elő a rég eltemetett fiatalos hév.

Gács a lány elé állt, szemei melegen simogatták annak kíváncsós, formás alakját. Magához húzta. Rózsika elbódult, pihegő kis keble odafeszült az íromba emberhez. Gács megrészegetett. Pálinkagőzös szájával belécsókolt a lány érintetlen, tiszta ajkaiba.

Rózsika összeborzadt a bűzös csóktól. Ösztönös szabadulni akarás váltotta fel az imént még oly édes érzést...

Karmolva, lihegve kiszakította magát a férfi karjaiból és csókos-szerelmes álmaiban a Gács Feri alakjával megformált szent sóvárgás örökre eltűnt a szívéből.

Hazament és görcsös zokogással megsiratta a két ezrest.

Nádassy Ernő

A szerző az életben sokkal szebb! (A szerk.)

Álomfejtés

Megtörtént esetek nyomán összeállította: Nádassy Ernő.

Két kutyáról álmodni —	ragaszkodni fogsz a babádhoz
Pecsénymóról álmodni —	szűk lesz az új nadrágod
Sárkányt eresztetni —	anyósod elutazik
Új házaspárról álmodni —	kifurják a wertheimkasszádat
Falra borsót hányni —	elrontod a gyomrod
Babot vacsorázni —	szeles időjárás lesz
Oroszlánt löni —	a kabaréba új táncosnők jönnek
Diványról leesni —	kövér lesz a feleséged
Kecskéről álmodni —	a szomszédod rosszat kíván
Tűzről álmodni —	az ágyban fogsz víz-szintesen aludni
Zabszemről álmodni —	nagyon megijesztenek
Mély verembe esni —	szerelmi csalódás
Rókról álmodni —	nagyon be fogsz rugni
Verebokról álmodni —	valami a fejedre esik
Lovakról álmodni —	gombócot főz a feleséged
Turós metéltet enni —	zsido vőlegényed lesz.

Kálla

— Eredeti kézirat —

Magára húzta a fátolyt burnuszt s eszen végignyújtózott a fürdő kabánján.

Los volt s a térde fedetlen. A telt és fehér. Goár a selyem tasan rohant be.

Kálla!

Tegyen velem amit akar.

A fű forrón a bimbóira csókolt.

szeszony feisítvott. Trillázó buja

is volt ez s a fű ajkához nyomta

kerek mellett.

Goár kéjes lassúsággal levonta a vállakról a fátolyt s tépdésni kezdte a derékről. Foszlányokba szakadt le róla.

Csókjai végigfutottak az egész szép, csupasz testen.

Kálla vonaglott. Ideges lábai s kerek combjai a fű vállára fonódtak. Görcsösen, kéjesen élvezte a fű kinos, tépő csókjait.

A fű csókolt s lassan felkuszott az állatiasan remegő, kéjbe borult testen. Az ajkára tapadt.

Kálla felsikoltott.

A nő kéjesen simult a fű forró testéhez.

Karjai lecsusztak a hideg márványra.

Görcsösen odaszorította. Kerek mellének folyadéka kicseppent s végig folyt csupasz testén. Ajka a fű ajkát harapta

— Jobban! — kérte s a gyönyör kéjes kiejétől hátrabukott.

CARLOS

Csőppike.

Két kitűnő novellát írt a Fehér Domínánus könyvében. A miniatűr alaku kis könyv ára 100 lei. December elején jelenik meg!

SZENZÁCIÓ A HETEDIK BEN

Lapunk részé e írta: Győry Endre. — Eredeti kézirat.

Tizperc volt.

A kis gimnazisták éktelen zsvajjal, kiabálással futkározták be a nagy napfényes udvart. A nagyok az árnyékban álldogáltak.

Vég Imre unottan hallgatta hetedikes kollégáinak korholását.

— Nem tudom, mi a célod Imre.

— Gyönyörűséget szerez neked, ha Fejér kisasszonyt végig boszszantod?

— Azt hiszed, imponálsz neki azaz, ha nem tudod sohasem a leckét és azonfelül még kötekedsz is vele, sértegeted is?

Vég Imre hallgatott.

Fejér kisasszony a matematikát tanította a félévkor megbetegedett Kovács tanár ur helyett. Magas, szőke, szép, de szigorú nő volt, csinos, bár nem is olyan nagyon fiatal: huszonhatéves volt. A fiuk valami különös, lovagias vonzalommal tisztelték és szerették, kivéve Imrét, aki kezdte a feleselgetésen és végezte a legfelháborítóbb impertinencián, amint azt ma is tette.

— Rossz vége lesz ennek Imre.

— Eppen most, vizsga előtt.

Vég Imrének pedig már éppen elég volt a sok erkölcsprédikációból. Dacosan kapta fel a fejét.

— Eh, hagyjatok nekem békét. Ki nem állhatom azt a nőt és nem tud nekem imponálni, akárhogy akar is.

En bizony nem fogok behódolni neki, mint ti, ha mindjárt megbuikom is.

Dühösen dobantott egyet a lábával és otthagyta a fiukat.

Azok fejcsóválva néztek utána és hódoló tisztelettel köszöntek Fejér kisasszonynak, aki éppen most lépett ki a tanárból és indult a kapu felé.

Vizsga előtt egy héttel volt a városi sportegylet nagy kerti ünnepélye, karneváli álarcos felvonulással és Velence-éjjel a nagy folyón.

Vég Imre persze ott volt. Csak tanuljának szorgalmasan a többiek, ő bizony nem fogja zavartatni magát. Fekete álarcban, ugyanolyan dominóban járt-kelt a tömegben, egy kis kalandot keresve, amivel színesebbé tehetné estjét.

Szemlét tartott tehát a nők fölött

és figyelmét csakhamar magára vonta egy karcsú, szőke apród. Combjai pompásan duzzadtak a szoros, feszülő kis férfinadrágban, térde vakított a fehér selyemharisnyában, lábcskáik formásak voltak, különösen firom, karcsú bokája.

Imre rögtön utánafutott a tömegben, szó nélkül karolt belé és vitte magával. Tréfálkoztak, nevetgéltek, ozsonna után beütek egy félreeső kis lugasba: minden eredmény nélkül.

Mert az ismeretlen nagyon tartózkodó volt. Célzásait tréfával ütötte el, kisebb közeledéseit kézreütéssel, amikor pedig át akarta ölelni, egy jólirányzott erélyes nyaklevest kapott.

Mindez azonban nem csökkentette kalandvágyát, sőt, most látott csak igazán hozzá, hogy meghódítsa ráteremtett partnert.

Kedélyesen megvacsoráztak, utána meg Imre kibérelt egy feldisztalt lampionos fedetthátsórészű gondolat imitáló bárkát.

Már este volt, gyönyörű nyári este. A folyón megindult a sok tarkafényű, lampionos csónak. Különös, bágyadt fénycsikkel szórták tele a nagy víz tovacsobogó hullámain. A parton muzsikált a zene. A levegő zsongott az ábrándos, szerelmes melódiáktól.

Egymás mellett ültek a kis függőyös fülkében és megmámorosodtak a hallgatástól, egymás hizelgéséről és a csodaszép estétől.

Imre lassan és végtelenül gyöngéden átkarolta a nőt. Az nem ellenkezett, őt is megejtette a hangulat.

Azután beszélt hozzá izgatott, csábító szerelmes szavakat sugdosott a fülébe és keze nesztelenül siklott le a vállról a gyöngén domborodó, pihető kis halmok felé, átfogta őket halcan, lágyan, de egyre erősödő szorítással.

A nő hátracsuklott és lihegett.

Imre mámoros kezekkel siklott egyre lejjebb. Kigombolta a feszülő kis bársonynadrágot, áttört a zizegő, könnyű batizton és remegő kézzel simogatóit belé a bizonytalan, látkító, selymes forróságba.

Nem bírták tovább az izgató játékot.

A nő engedelmesen, kéjesen eres-

kedett hátra, Imre fölébe hajolt, egymásba csókoltak.

Leszállt az éjszaka. Millió és millió gyémántszerű csillag ragyogott az égen, bágyadt visztényük remegve lebegett a tovasikló vizen, öszszelelkezve a lampionok színes, tarka, buja fényével.

A szerelmes bárkák halcan, lágyan suhantak el a muzsikáló habok felett.

Imre letépte magáról az álarcot, lázasan sugta:

— Ki vagy, oh mond meg, hogy ki vagy?

Egy vad rántás, lehullt a fehér selyemálarc is, egymásba tapadt iltas, párhoz tekintetük és csak szemekben rebent föl az egymásra ismerés döbbenete — egy pillanatra, azután egymásba csókoltak újra meg újra.

*

A gimnázium nagy kapuján hangos szóval tolongtak ki a diákok, kicsinyek, nagyok vegyesen. Messzire lobogott a fehér bizonyítvány egyesek kezében, boldog volt az arcuk. Aki meg a zsebébe gyűrte és nagyon sietett, annak szomorú volt a tekintete.

A hetedikesek egy csoportba verődtek és izgatottan tárgyalták a nagy szenzációt.

— Te láttad?

— Na hallod!

— Lehetetlen!

— Na de ilyen...

— Vajjon miért?

Es szájról szájra járt a hír. Vég Imre átment matematikából. Meghökkenetek az arcok és csókoltak egymásba.

Azatán meg valósággal megostromolták a kérdésekkel Vég Imrét aki éppen most jött ki a kapun közéjük elegyedett. Egy darabig hallgatott is őket de azután idegesen türelmetlenül vágta végét a kifoghatatlan szóözönnök.

— Mit törődöm én vele? Most

tam már, nekem az a nő nem imponál... most meg már egyáltalán nem imponál — tette hozzá és egyet a vállán és otthagyta a fiukat.

Azok fejcsóválva néztek utána és többé nem köszöntek Fejér kisasszonynak olyan hódoló tisztelettel mint eddig.

Ördögüzés Négerrege

— Eredeti kézirat —

1

Benga tizenhétéves néger kamasz volt a jöten törzsnél, a forró puszták hazájában.

Egy idő óta különösen viselkedett. Valami változás állott be, amiről még maga sem tudott határozottan kifejezést adni.

A törzsbeliék sokszor meglepték amint kitágult s elbámult szemmel nézte a lányok testét, mikor azok a fára kusznak.

Egyszer meg mikor Dilah a szép érett asszonynőstény sátorán nézett be, szeme széttűzesedett.

2.

Sokszor a munkában mikor együtt dolgoztak a patakok mellett, oda ment a telcsipőjű, izgató testű asszonyokhoz, kiknek idomai a lange burnuszon átégtek, s úgy intézte a dolgot, hogy egy percre odaérhetett a forró hushoz.

Egy reggel meg fürdés közben lepette meg az asszonyokat. Egy darabig nézte, aztán odarohant közéjük és Déhátra vetette magát. Vadul megszorongatta. A nő testét s a melleit átharapta.

Sikoly és zsvaj támadt és Bengát elzárták. Az asszonyok meg nézdegellék Dérha szép, izgató barna testét s a mellét, melyen nyomott hagyott a fiu foga. És csodálatos, az asszony nem haragudott. Végig-simitotta feszülő, nyulánk testét s hosszan a fiu után nézett, kit vittek bezárni.

3.

Benga sápadt lett.

A törzsbeliék nem tudták mi leli. Valami rossz ördög. Tanácskozásra gyűltek tehát össze, hogy tegyenek valamit az érdekében.

— Én kiűzöm belőle az ördögöt, adjátok öt nekem, villant fel dévajul a Dirha sötét szeme.

A törzsbeliék elhatározták, hogy úgy csinálnak és cselekednek, amint Dirha mondja nekik.

4

Éjszaka volt.

Két férfi lépett ki a sötétből s

Bengát — az asszony sátra elé viték — majd amint azt Dirha megmondta nekik — gyorsan elfutottak, hogy Dirha annál sikeresebben működhesék az ördög elűzésénél.

5.

Egy hang hallatszott:

— Lépj be.

A fiu belépett.

Éj volt. A sátorban fény, s omló, tarka, puha hőrkön ott feküdt egy burnusz szerű öltönyben a törzs legszebb asszonynősténye, a lange burnusz térdéig ért.

— Térdepelj le — parancsolta azután. A fiu letérdepelt. Dirha szemében égő tűz csillaga ütődött ki. Reszketve levonta a fiut.

Ideges mozdulattal felhuzta a ruhát. Aztán teste rugalmasan kidobódott a fiu felé mint egy képes, lomha, sima párdüfesz.

6.

Csoda lett!

Azóta az este óta, mikor Benga az asszony sátrában volt, az ördög csodálatos módon kiment belőle.

Nem viselkedett oly zavartan, titkosan, hanem annál többet volt Dirhánál ördögöt üzni.

7.

Dirha, üzte ... az ördögöt

CARLOS

Legelegánsabb és leg-
tartósabb

női és férfi cipők

készülnek

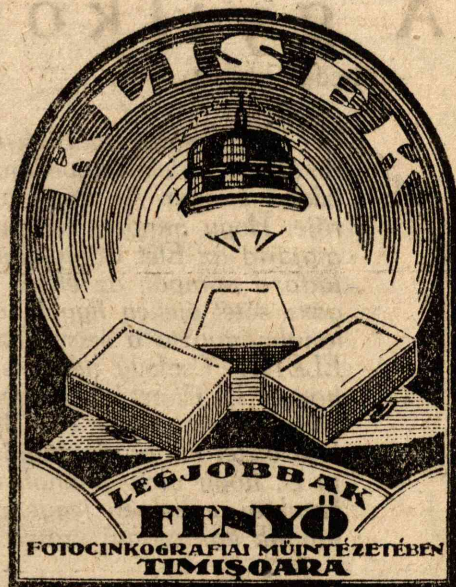
Schwasta cipésműhelyében.

TIMISOARA III. Dózsa utca 6.

Gyors munka! Pontos kiszolgálás

Joszt József

uri és női cipész. Timisoara II. kerület Széna-tér 8. Férfi és női cipők mérték után pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézik.

Butorfényező, szobafestő és mázoló!
Elvállal minden e szakmába vágó munkákat a legszolidabb árak mellett.

Speciálista butorfényezésben.

— Vidéki rendelések előnyösen. —

Gábor János

TIMISOARA, IV. Bem utca 13 sz.
Lakás: Str. Gen. Foch (Fröbl u.) 13. sz.

ERIKA nem írógép.

ERIKA „A fehér dominikánus”, miniatűr Káviár-regény főszereplője.

„A fehér dominikánus” decemberben jelenik meg. ára 100 L.

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pudert és szepilővizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tárbán Timisoara, Mehala (villamosmegálló.)

MEGNYILT! MEGNYILT!

Váróri női és férfi fodrászszalonja

Speciális bubi hajvágás.
Ondolás, manicure fejmosás a legkényesebb igényeknek megfelelően!

TEMESVÁR-JÓZSEFVÁROS

Bul' Bertheloth [Kossuth L. u.] 6.

Kobelt cukrárszával szemben

Hygienikus és pontos kiszolgálás!

A gyilkos csókja

— Eredeti kézirat. —

— Irta Csöppike. —

(Felhívjuk olvasóink figyelmét CSÖPPIKÉNEK erre a rendkívül érdekes novellájára, mely messze felülemelkedik eddigi írásain. Az író az élet realizmusának kitűnő ismerője. Hogy mindent tudjon, lásson és érezzen, maga is végigjárta az Élet Golgotháját, bepillantott a mélységekbe, látta a pompát, az életet, a nyomorúságot s mint a csillagász sötét éjeken figyeli a bolygók járását, úgy figyelte, tanulmányozta a szerző az EMBERT, az ASSZONYT, az ÉLETET. Csak ily nehéz iskola árán lehet valaki képes arra, hogy IGY írjon, hogy ilyen megfigyelései lehessenek. Csöppike ma már rébbe ért. Biztos helyről nézi tovább a zaka-
toló életet és tanulmányait, írásait lapunk hasábjain mondja el, hogy olvasóinknak a szerzőről mégis legyen némi fogalma, e helyen jegyezzük meg, hogy Csöppike fényképét lapunk karácsonyi száma közölni fogja.)

Az élet csunyaságaitól sem szabad megijedni. Ha tetszik a napsütés, tavaszi virágillat, a szűz ajk csókja, nézzünk bátran a szemébe vésznek, viharak, romlásnak, halálnak.

Máig sem tudom, miért ültetnek a nyilvános házak kapujába kivénhedt, agg nőket. Ahová élni, szeretkezni, mámorba merülni jár az ifjuság, nem való ez a „memento mori.“

A külváros leglátogatottabb bűntanyájára kerültem, ahova fiatal diákok járnak fertőző betegségeket beszerezni, mesterlegények értéktelen csóktól megrészesedni, öreg kéjencek perverz hajlamaikat kielégíteni.

A börtön legdíszesebb helyisége a szalon.

Tágas helyiség, olcsón és cifrán berendezve. A falak mentén bársonyos ülések, szerte elhelyezve kicsi márványasztalkák. A falakon kopott, füstbarnította szemérmellen képek, kéjt habzsoló, mámortól hevülő, élvezetben kifáradt meztelen lányok és férfiak ábrázolata.

Amott a sarokban félszemű, agg zenész veri ki a kopott zongora berekedt hangjait.

A terem közepén emelkedett trónon ül Klinekné és szigorú szemekkel rendelkezik.

Vendégnek itt unatkozni, vagy kielégületlenül vággyal eltávozni nem szabad.

Szombat estéjén hangos az élet. Rajokban jön a könnyelmű, dorbézoló ifjuság. Kinek-kinek megvan a maga párja, ismerőse. Nekem is, másnak is.

Ebben az éjjel vidám, nappal lastromszertűen szomorú világban

alkalmazkodnom kellett. Mikor ide bekerültem, levettek rólam minden ruhát és ujat adtak.

Fekete selyeminget, kirívó rózsaszínű harisnyát, magas sarkú félcipőt.

Hivatásos fésülőnő izléstelenítette el a frizurámat és Klinekné mellemem csókolt és az a csók tényleg mellememnek szólt, formás volt, fehér és izgató.

Az idő sebet, szomorúságot, gyötrelmet hamar gyógyít.

Átdorbézolt éjjelek után gyakran felsajgott a fájdalom Rabságba kerültem és nem láttam a menekülés útját.

Szédelés fogott, ha gondolatban a magasságokba merészeltem. Valamikor a szeretkezés papnője vágytam lenni, most megutáltam magam. Az én bársonyos, szent testem durvakezü munkáslegények martaléka lett. Beteg ajkak csókja fertőzte meg az én buja egészségemet. Roncs lettem, beteg lettem, átkok tanyája lett a vérem.

Klinekné gonosz asszony volt. Éheztetett és szeretkezésre korbácsolt.

Jól is esett már azután minél mélyebbre süllyedni — mulatni, felejteni.

Milyen nyomorúságos kigunyolás. Mici Hercegnő lett belőlem, aki valószínű hercegnők puha nyoszolyájáról álmodtam.

Oda se neki — rajta fiuk, igyunk és részesedjünk meg egymás testének az illatától! Hajrá fiuk, kinek kell a Mici hercegnő csókja? Ugy ölelek ma, mint a bűn, hajrá, hadd duzzadjon a Klinekné erszénye.

A nagy zsvajba élesen vegyült

bele a kassza csengettyűje. A tulsó sarokban új vendégek helyezkedtek el, úri kinézésűek, pénzt rejtegetők. Klinekné engem dirigált feléjük. Tánclépésben, mosolyogva indultam az urak felé.

— Ezt nézd meg, Pál, — hallatszott ki a csoportból egy tréfás hang.

Pál! — ez a szó meghökkentett. Pál! — ismételhettem magamba és szemügyre vettem a társaságot.

— Jezus — elakadt a szavam és megtántorodtam, a zene elhallgatott és a kacagó ajkak megdermedtek, mindenki körém gyűlt. Klinekné sá-pitozva, dühtől vörösen rohant felém:

— Micsoda spectaculum ez, nem vagy a színházban, előre.

Pál mellettem termett és testével védett a hárpia haragja ellen. Megfogta a kezemet, és így szólt:

— Öltözzék fel, velem fog jönni. Szerencsétlen!

Nem tudtam magam visszatartani, a belső zokogás majd megfojtott. Bámolt a szédületes csend, mert a szegényérzet, a szerencsétlenségem nagysága.

— Az ur ugye megbolondult? — fordult Pál felé Klinekné.

A fiatalember reszketett az izgatlottságtól.

— Ez a lány velem fog jönni — szólt fenyegető hangon.

Varázslásra felszabadultak a szenvedélyek.

Klinekné, mint a vadállat rohant Pálra és a ruháját kezdte tépni róla. Pál lefogta a kezét, de ekkorra a zavar már általános lett.

A tulsó oldalról egy marcona kinézésű fiatalember törte magát keresztül a tömegen.

Pártokra szakadt a közönség és pillanatok alatt hadállásokra bomlott.

A megrémült lányok reszketve varták a történetendőket.

Klinekné valami titkos szót kiáltott, mire Pál hátulról erős ütést kapott a fejére. Ez volt a jel. Hirtelen botok emelkedtek a levegőbe, ütések nehéz koppanása hangzott, tükrök repültek darabokra szét és ügyetlen kezek a lámpákat is leütötték.

Teljes sötétség lett. A sötétben tovább folyt a harc. Lárma és jajkiáltás verte fel az éjszakát.

Még egy rémületes kiáltás hangzott és Klinekné holtan rogyott a földre.

A belépő rendőr már a halál be-

álltát konstatálhatta csak... Irtózatoss pillanataim voltak. Pál halálsápadtan állott mellettem, előtte a földön véres kés hevert.

— Gyilkos — adták át egymásnak a szót a jelenlevők.

A rendőr hatalmában elbizakodva rendelkezett. Klinekné eltorzult arcát kendővel borították le, jajveszékelő hangon siratták a jóságát, az emlékeit.

Engem és Pált a szobámba vezett a rendőr és ránk csukta az ajtót.

— Elvesztem — rebegte reszkető hangon és hatalmas testével az ócska kereveire tántorodott.

Reáborultam és csókkal zártam le vádaskodó ajkát. Éreztem e pillanatban nem vagyok ember, magasabb rendű, vagy sokkal alacsonyabb vagyok.

Észeveszetten csókoltam. Kéjes-tüzzel forrt bennem a szenvedély, elakartam égni a lázasságban. Nem az eszemmel cselekedtem, a bűnös vér tüzött, hajtott kényszerített.

Ziháló keblemre vontam a fejét és csókra buzdítottam.

Ernyedt karjában percről-percre ébredt az élet, a szeme csillogásába ördögök láncát láttam meg, halántékán lázasan ugrált az ér. Magához szorított és lankadatlan erővel szívtá az ajkam mérgét. Az elveszejtő halálos betegséget.

Belecsókoltam a pusztító kórt, beléplántáltam vérem fertőző csiráját. A kiapadhatatlan gyönyörűség percei voltak ezek. A haláljedelem, a kétségbeesés öntudatlan gyönyöre.

— Akt hozzám nyul, a halál fia, hörögte kéjes lihegő szavakkal.

A belépő rendőr durva keze szakított le a kebléről.

Bámész népek sorfala közt haladt a börtönbe, az akasztófa elé.

Leborultam a padlóra és imádkoztam:

— Ave Mária, könyörögj értünk.

100 lelbe kerül

A FEHÉR DOMINIKÁNUS

a miniatűr kis erotikus regény, ahol

ERIKA

a fiatal, merész iskoláslány érdekes kis kalandon megy át. Decemberben jelenik meg.

Szüret után lesz az esküvő

Szabó Mária, akiért az egész falu

Vereked,

Létrehozott egy szép kövér, egészséges Gyereket.

Pontosabban, mint a posta szállította

A Maris.

S szól a gyermek nagypapája: talán kissé Hamar is.

Nohát ippeg korán gyűtt, de ne busuljon

Jó szülöm,

Jó az isten, szüret után meglesz majd az Esküvőm.

II.

Pünkösöd táján levelet irt Párisba a Madmazell.

Ma chère Maman, szép az élet és a helyem

Jó kis hely.

Tegnap éjjel begyött hozzám vizitbe a Szobaur.

Oly tüzesen udvarolt mint nálunk a Trubadur.

Öt perc alatt eljegyzett. Aztán sem pihentünk. Sőt.

S vőlegényem szüret után tüzi ki az Esküvőt.

III

Krausz Manci már akkor rossz volt, amikor Megszületett.

Minden évben szőlőhegyen ünneplé a Szüretet.

Hegyen-völgyön lakodalom, mondta Manci És legott.

Minden jóképű legénytől bevette a Maszlagot.

S kérdé Mancika papája: No, hát melyik Lesz a vő?

S szólt a Manci: Szüret után kinek kell az Esküvő?

IV.

Mitzger doktor, jóbarátom, elhoztam a Peremet.

Sulyos a baj, tudós doktor, de te ne mondd Nem lehet...

Nem kértem, hogy mikor lesz nyár, azt se Meddig élek én.

Csak azt mondd meg, mikor leszek partiképes Vőlegény?

Nohát mondja Mitzger doktor, majd eldönti A gyűvő

Azt hiszem, hogy szüret után meglehet az Esküvő.

S. J

A TÁRSSZERZŐK

Irtá: BUTTYÁN VILUS — Eredeti kézirat.

Halló! H-a-l-l-ó k-ö-z-p-o-n-t-l
Kérem a 69—96-ot! Megvan?...
Köszönöm!

Halló! Halló!... Te vagy az,
Hedda?

— Nem... nem én vagyok!
— Van valami különös dolgod?
— Semmi egyéb, mint, hogy a
„Káviár” legfrissebb számát el-
vezem.

— Egyedül?
— Sajnos, egyedül, ma nem jött
el Ő.

— Mi lesz a regényünkkel, amit
a Káviárnak szántunk?

— Befejezzük! Jöjj el hozzám
és hozd magaddal a kéziratot.
Amit eddig írtunk mind nálad van.

— Rohanok! Tíz perc múlva
nálad leszek.

— Várlak!

Megérkezik Frucival, a kis pin-
csikutyával és a kéziratokkal a
hóna alatt.

— Szervusz! Elhoztam Frucit
is, hogy ne unatkozzon otthon
egyedül.

— Jól tetted, hogy elhoztad a
kutyust is. Pakkolj le és foglalj
helyet.

— Köszönöm... Hol fogunk az
íráshoz? Kimegyünk a verandára,
vagy itt maradunk?

— Ahol te akarod. Nekem mind-
egy.

— Hát akkor maradjunk itt. Jó?
Kényelmesebb itt a sezlonon le-
dőlni, mint a fonott széken kupo-
rogni.

— Jó! Nahát akkor helyezd ké-
nyeembe magad, megkinállak
azonnal bonbonnal meg cigaret-
tával.

— Azt jól teszed... Köszönöm.
Legalább két fejezetet kell ma
délután megírjunk — mondta
Dolly, Hedda elé tolva a bonbo-
nos skatulyát.

— Okvetlen be kell fejezzünk
két fejezetet, de van-e papirod?

— Biz' az nincs!

— Akkor kénytelen vagyok fi-
nom levélpapirjaimat előhozni,
milyet akarsz: fehérét vagy rózsas-
zínűt?

— Természetesen fehérét... mit
gondolsz, mit szólna Ben Git, a
felelős szerkesztő, ha rózsaszínű
levélpapíron írt kézirat kerülne a
kezébe...

— Igazad van.

Nagy készülődés az íráshoz és
Dolly nagy elhatározással mondja:

— Hát most megkezdhetjük!...
Igaz, Hedda, elmegy a mediku-
sok báljára?

— Hogyne... De majd elfelej-
tettem, — tudod-e már a Chers-
tont...

— Nem én! Mi az?... Hol le-
het kapni?...

— Tudod drágám, ez a leggyö-
nyörűbb tánc a világon... Tudod,
ugy rázza magát az ember mintha
vitustánca volna... tudod, és na-
gyon közel kell állni egymáshoz...
és tudod, ez a nagyon közel állás,
a simulás és a rázás valami bi-
zseregető érzést vált ki az em-
berből és egy kissé kimerült vagy
utána...

Pompás lehet! Okvetlen meg
kell tanítanod arra a táncra...
Végy még egy csokoládét... De
azért ma hozzá kell fogjunk a má-
sodik fejezethez.

— Sőt be is kell fejeznünk. Fel-
olvassam előbb az elsőt?

— Igen. Ezek a bonbonok pom-
pásak! Honnan vetted?

— Ugy-e, hogy pompásak? Me-
lissiéktől küldte nekem az Ődi.

— Isten tartsa meg a szokását...
második fejezet — mondja Hedda
álmodozva — gondolod, hogy
írunk harmincöt fejezetet? Remé-
lem, hogy a könvv diszkötésben
fog megjelenni.

— Egész biztosan... Én leg-
jobbban szeretném, ha zöld selyem-
be kötnék.

— Én inkább sötétvörös bő-
kötést óhajtánék. Te, Dolly, meg
tudnád mondani, melyik a legjobb
kiadó?

— Mindenesetre a „Káviár” lesz
az, ha a munkánkat ki fogja ad-
ni... De miről is szóljon a má-
sodik fejezet?

— Valahogy erotikusan kell ki-
fejezzük magunkat... nézzük csak...
az elsőbe volt a bál, amikor Lilly-
ért elfelejtettek autót küldeni.

— Most legjobb volna egy iz-
galmas, kissé pikáns szerelmi je-
lenetet folytatni... de kik legye-
nek a jelenet hősei?

— Mondjuk a sofőr és még va-
laki... Talán festünk egy képet
az alsóbb társadalmi osztály sze-
relmi életéből.

— Mesés gondolat!... Egy va-
lóban erotikus jelenetet fogunk
adni, amelynek második szerep-
lője Lilly szobalánya lehetne.

— Pompás! És a sofőr azért
feledkezik meg Lillyről, mert a
szobalányt elviszik autózni a hold-
világos éjszakába. Mindjárt kezd-
jük is el: „A holdvilágos éj csend-
jében szédülő iramban rohan egy
autó. A sarkon álló rendőr sóhajt-
va néz a suhanó árny után s iri-
gyen nézi, hogy a szobalány feje
a sofőr vállán nyugszik...”

— Nagyszerű! — ujjongott Dolly
— de most egy kis pikantiát is
kell bele vinni.

— Jó Tehát folytassuk — „Az
autó egy közeli erdő tisztására ért.
A lány meg a sofőr kiszálltak belő-
le és egymás mellé heveredtek a
fübe.

A sofőr erős, egészséges fogai-
val megharapta a lányt, csak úgy játék-
ból.”

— Várj csak — szolt hirtelen
Dolly — egy Brandstädter novellá-
ban olvastam, hogy „szívük, testük
kéjes gyönyörrel volt elitve, hogy
szinte belefáradtak. A lány könnyes
szemeiben reszkető harmat fénylett,
a fiúéban villámokobbantak,” —
mond nem irhatnók mink is ez-
tet?

— Na de ilyen! Hova gondolsz
Dolly? Mit szólna a Brandstädter,
ha ezt olvasná a mi regényünkbe!

— Mond csak — szakítja félbe
Dolly Heddát — láttad már a báró-
ék új sárga autóját?

— Még nem, de holnap megné-
zem.

— Te olyan csodát még nem lát-
tál! Narancssárga selyemmel van
bélelve és egy gyöngyház óra is
van benne.

— Lily autója is ilyen lesz.

— Miféle Lily-é?... Hja, igaz,
Lily. Folytassuk hát...

Néma csönd. Egyik a plafont né-
zi, másik az asztalt bámulja, Hed-
da mintha mélyen gondolkodna, az-
tán halkan megszólal:

— Nem tudom magam elhatároz-
ni, hogy milyen legyen az új esté-
lyi ruhám. O van narancssárga szí-
nűt szeretnék, amilyent a hösnő vi-
selt az új operettbe. De nem tudom
jól állna e nekem. Attól félek, hogy
ez csak a színpadon fest jól.

— Te láttad a multkor azt a ho-
gyis hívják operettet? Nem? Abban
egy színésznő őt színből összeállí-
tott ruhát viselt. A ballábán arany,
a jobbon pedig ezüst cipő volt,
fehér csikos, biborpiros harisnyával.

— Fényes, az az, hogy... a mamám nem engedné meg, hogy arany meg ezüst cipőt hordjak biborszínű harisnyával. Azt mondja, a lábam nem elég kicsi az ilyen fantasztikus dolgokhoz.

— Kár. Pedig az öt színtű ruha biztosan jól állna neked. De végre is drágám csináljuk már meg a második fejezetet. Tehát, most a sofőr kell, hogy udvaroljon a szobalánynak, — mi is legyen a neve?

— Kötty — mondja gyorsan Hedda.

— Nem volna jobb Charmeus? Hedda élesen felkacag — Charmeus? Miért nem mindjárt Faulord, vagy Crép de Chine?

— Az sem volna rossz — felelt Dolly sértődötten. Fődolog, hogy a névnek francia hangza a legyen, regényekben minden szobalánynak francia neve van. Fontosabb az, hogy a szobalány és a sofőr mit mondjon egymásnak.

— Még nem tudom, de annyi szent, hogy ennek az életből merített jelenetnek kell lenni. Kell, hogy megkapó legyen, de azért az alsóbb néposztály humora is csillanjon meg benne.

— Kissé pikánsak is kell legyenek... Nos, — mit mondjanak egymásnak?

A két lány csöndben egymásra bámul. Hedda töri meg a csendet.

— Tudod mit, a sofőr ugyan a papával a városba hajtott, de kérdezzük meg Oszkárt, a komornyikot, hátha az is tudja.

Hedda csöngött. Oszkár belép.

— Izé... Oszkár — dadogja Dolly — jöjjön közelebb és tegye jól be az ajtót.

Az öreg inas csodálkozó képpel lép a két lány elé, meghajítja magát Dolly előtt. Parancsojjon nagyságos kisasszony.

— Hát... izé... Oszkár, nagy bajba vagyunk. A regényünkben egy fejezetet akarunk írni a sofőről, aki a szobalányt szereti, de nem tudjuk, hogy mit mondjanak egymásnak. Ha például a sofőr kezdené a megszólítást, merné-e mondani a szobalánynak... izé... drágicám?

Az inas nagy zavarral dadogja:

— Na, hát — igen... persze...

— Mondhatja-e neki azt is, hogy cicám vagy tyukom, vagy ilyen hasonlót — folytatta Dolly.

— Oh nem! Nem! — tiltakozik rémülten az inas. Legalább is tisztességes udvarló ilyen kifejezéseket nem használ. Ne is tessék ilyeneket a könyvbe írni.

A két lány értelmetlenül bámul egymásra. Majd Hedda megszólal.

— Eh, Oszkár, maga végre is csak egy öreg inas, nem érthet már az udvarláshoz, ami hősünk pedig egy fiatal sofőr, ha ő hazajön, küldje be, őt fogjuk megkérdezni. Mehet.

A két társszerző megint egymásra bámul.

— Te Dolly — szólalt meg Hedda — én azt hiszem a „Káviár“ nem fogja kiadni a regényünket.

— Miért? — kérdi Hedda.

— Azért, mert nem tudjuk megírni.

— Tudod mit, Dolly — szólott Hedda, — vágjuk ki az egész sofőr jelenetet.

— Legjobb is lesz, — válaszolt megkönnyebbülten Dolly, — rágyújtott, végigheveredett a széken és olvasni kezdte a „Káviárban“ Győry Endre regényét.

Zoologiai tanulmány.

Irla: Nádassey Ernő, minden jogot a szerző magának tart fenn.

A tyuk

A tyuk szárnyas állat. Különös ismertető jele, hogy nagyon szeret kapirgálni. Különböző válfajai, a házi tyuk — Hóhem tyuk — a pity tyuk — link tyuk (Nem link Gyula babája) Egy öregedő válfaja a strapa tyuk — ez szeret nagyon kapirgálni, de leginkább a — kerítés körül.

A kecske

A kecske Kecskemétről származik. A lábaiból készülnek a kecskelábak, amit favágáshoz használunk. A kecske nagyon fontos állat, igen sokan szeretik a kecskébe fektetni a pénzüket. Ha megvénül megnyalja a sót is, ezek a vén kecskék, de ezek nem ragaszkodnak speciel a sóhoz. A kecske igen élénk részt vesz a paksi mogyró gyártásnál.

A kutya

A kutya a legszinpatikusabb ragaszkodó állat. Nagyon haragszik a telefonközponttra, mert ha telefonál — nem akarják szétválasztani. A kutya mindenhol hazatalál, mert utközben, minden sarokkövet megjegyez és visszafelé az orrával leolvassa. A kutya ha örül, a farkát csóválja, amiben senki nem tudja őt utánozni.

A veréb

A veréb madár, dobbal nem fogható, természettudósok szerint úgy lehet fogni, ha a farkára sót hintünk. Jó, hogy az emberek nem a madarak közé tartoznak. A veréb nem tud disztíngválni, amit tapasztalhatunk, ha a sétatérén ülve a veréb leküldi a névjegyét. A veréb igen pici, kellemetlen volna, ha téhen nagyságba röpködnének.

A kigyó

A kigyó csuszó-mászó. Különböző válfajai: A csörgőkigyó, és a hűtlen kigyó. Ez utóbbi nagyon elterjedt. Ha megöregszik, pápaszemet hord. Ezek a pápaszemes kigyók. Népiesen anyósoknak nevezik. A kigyó sokáig él, mert minden betegségből könnyen kigyógyul. (Folyt. a 14. old.)

A szerkesztő ur

Irta: Csöppike. — Eredeti kézirat —

A nemi érésnek hamar telik az ideje. A vágyak szabadabban fejlődnek.

A rövid szoknya alól kikandikáló comb egy egész mesevilágnak a térképe. Megvannak az utjai és az állomásai. Forró utak és izzó állomások. Elkövetkeznek a lázas éjszakák.

A nyitott ablakon át a tavasz szelője suhan be hozzánk, szeretkező virágok illatát szórva szét a szobában. Az esték titkos meséket lopnak a lelkünkbe, a csillagok fénye titokzatos világokba hat.

A fehér lányszobában minden megváltozik. A lámha butorok táncra kelnek, egymásnak mennek, ölelkeznek és szeretkeznek.

Minden nesz csóknak a hangját rejtli, minden megmozdulás a legkéjesebb lihegéssel telt. Bódultak és najlékonyak a falak, boldogak, hogy egymáshoz érhetnek egy sötét, elhagyatott sarokban.

Ilyenkor támadnak a dalok, a ki nem fejezhető, az el nem énekelhető, a legszenzációsabb költemények. Mester leírni, eldalolni nem képes soha. És megérteni sem képes, csak a magányos szobába bezárt fehér leány. Az elhagyatott, az árva, a vágyó, a sejtő, fehér leány. Hofehér inge alatt lihegve emelkedik ilyenkor a keble és nem tud hangot adni a gyönyörű felfeszített érzelmeinek.

Milyen szép lenne pedig leírni, megzenésíteni és közprédájává dobni a profánoknak, a mocskos szájuaknak.

Erna úgy érezte, hogy az ilyenkor támadó érzéseket ő megtudná énekelni. Nagy költői hajlamot érzett magában. Sokat olvasott, sokat tanult.

Részt vett minden tanulmányból. Latinból úgy fordított, mint görögből. Ismerte Homéroszt és Marcialist, Dantét és Shakespearet. A modern irodalmat épúgy mint a klasszikust, egyformán a hazait és a külföldit.

Erna, ezen a napon a következőket jegyezte fel naplójába: Költő akarom lenni, híres és ünnepelet. Nagy feladat, én vállalkoztam rá. Ha a kis korzikai csibészből a világ ura válhatott, miért ne kormányozhatnám én a világ olvasó pub-

likumának az érzésvilágát? Napoleon lehet mindenki, aki akar, a nő még több is lehet — Pompadour! Lázasan róttam a betűket. Formás sorokba gördültek a gondolataim, rimekbe fonódtak az érzéseim — kész volt az első vers.

Szép volt és kövér, mint egy egészségesen megszületett gyerek. És hangulatos, mint egy kolostorba tért bukott nő. Kéj és mámor szava hangzott ki belőle. Riadója volt a szeretkezni vágyóknak.

A szerkesztő ridegen fogadott — Régen ír nagysád? — ez volt az első kérdése.

— Még csak kísérletezek — feleltem félénken.

— Hm, hm, — megrázta a fejét és felém sandított. Észrevettem, hogy a szépségem nagy hatást gyakorolt rá.

— Nagysád ebben a versben a bünt dicsőíti.

— Amit leírtam, meggyőződéseim is, — feleltem most már bátrabban.

Felállott és egészen közel jött hozzám. Erősen, sőt pajkosan nézett a szemembe. Megfogta a kezeimet és ajakához vonta. Ez a támadás meglepett, mert hisz a szerkesztőket komoly, intelligens embereknek képzeltem. Észrevette a meglepetésem és így szólt:

— Író csak az lehet, kicsikém, aki az életet ismeri. Szerelmemről csak az írhat, aki a szerelmet előbb megkóstolta. A limonádé irodalomnak vége. Meg kell részesedni a csóktól, meg kell tántorodni az öleléstől.

Maga szép, maga fiatal, tüzes és forróvérű. Használja fel a fiatalosságát, adja ide a testét és én cserébe a lelkét varázsolom be a milliók világába.

Reszketeg kezekkel vezetett a díványhoz és én engedelmeskedtem. Felsőbbséges, parancsoló szavának nem tudtam ellentmondani. És beszélt tovább, mint egy orakulum, mint egy apostol a becsületekről, a bűnről, az életről.

— Maga kicsikém becsületes ahhoz, hogy író lehessen. Maga okos, intelligens tanult nő, megtudja érteni, hogy a becsület nem olyasvalami, amit egyik-másik testrésztünk minemiségéhez lehetne kötni. Ugye nem becsstelen a sánta, nem erkölcs-

telen a vak? Maradjon ez a hitük meg a buta polgári lelkeknek, maga kivágyik ebből a körből, szabadítsa meg magát az előítéletektől, tisztuljon és váltodjon meg a művészete által.

Ez a fejtegetés bizonyos mértékben megegyezett az én eddigi véleményemmel és akarva nem akarva, jól esett. Bosszantott és felháborított azonban az a fölényes szemtelenség, ami a beszélgetés háttérében lappangott. Éreztem, hogy védekezni kell.

— Szerkesztő ur — szóltam hevesen — nem azért jöttem ide. Ha jó a versem, fogadja el, ha rossz hagyjon utamon. Ilyen szemtelenségeket pedig egy védtelen nőnek minden zsurnalista csirkefogó mondhat.

Felállott és a leghiggadtabb hangon válaszolt:

— Tehát nem akar író lenni, sajnálom, mert erős tehetség és lapomnál nagy hasznát veszem. Jegyezze azonban meg, hogy bárhol fordul mindenütt erre az akadálya talál. És minél inkább dicsérik a tehetségét és minél inkább ellenkezik, annál boldogtalanabb lesz.

Nyugodt polgári életre többé nem képes. Más utra való, de erre az utra ráérni nincs bátorsága. Nem meri magát függetlenné, szabaddá tenni. Nem mer élni. Gyáva.

— Nem vagyok gyáva! szóltam közbe ingerülten.

— Akkor buta, ajánlom magam.

Ez a sértés nagyon imponált nekem. Forrt bennem az erő és a büszkeség, és tényleg gyávanak éreztem magam.

A szerkesztő az ajtóhoz ment és becsukta. El voltam veszve. Tehettem most már velem amit akart és tett is amit tudott. A levegő meleg volt és a keblemben úgy forrongott valami tüzeség, mint kattanban a tömött parázs.

A testem remegett és kéjes tehetlenségemben tüzes vasnak éreztem a mellemen végigsikló kemény kezét. Ezt a pillanatot az ördög rendezte. Néhány elhárító mozdulatot tettem, de ez inkább ösztönöszerű, mint akaratomból folyó volt. Megborzongtam a csókolása kéjeségétől, ami egyre fokozódott, egyre égetőbb lett míg feje aztan belevesztett fodros alsóruhám hullámos redőibe.

Elvégeztetett és én „becsületes” maradtam polgári fogalom szerint is.

A vizsgálóbíró.

Írta: CSÖPPIKE. — Eredeti kézirat.

Romlott idegek izgatására zseniálisabb eszköz nincs a törvényszéki végtárgyalásnál. Ha abban szenvedő részt veszünk. Nem voltam öntudatnál, csak azt éreztem, hogy valamiért el fognak ítélni. Szenvédélyt felkorbácsoló szenzációnak láttam a forrása. Zöldszemű démon, akinek irítozva ejti ki a nevét minden fegyelmezett ajak. Azok a tiszták, véteklelenek, azok az imádkozásra szánt szűz asszonyi ajkak. Kéjelegtem abban az erkölcsi posványban, amelybe jutottam. Felzaklatott lelkiállapotomnak mámoros napjai voltak ezek. A veszedelmes ösztönök öntudatlan öröme és győzedelme volt ez.

Nem láttam szigorú arcot. A bírák arca olyan volt, mint a patriarkáké, szelidfejú volt az elnök, olyan, aminőnek gyermekálmokban én az Istent képzeltem el. Nem fért hozzám a megrettenés. Bátran állottam a vizsgán, lányos szemem akkor is kerítésre gondolt. Fénylett, mint az augusztus éji csillag és nem egyszer pirulásra kényszerítette a vádoló ügyész arcát. Telt formáim illatot lehelték a mocskos akták közé, az arcom fiatal szépségben lángolt. Buja szempilláimtól függött az ítélkező hatalom szigorúsága. Lesujtottam és kiemeltem az érveket, játszottam a tényekkel, a mozdulatlanak hitt paragrafusokkal és a rideg szivekkel.

Mellém szegődött a hangulat, a vágy és — felmentettek. Az én büszke selymes testem diadalma volt ez. Kacagó ünnepnapja az elveszejtő szeretkezésnek. Rab kezéről lekerült a béklyó, homlokomról a gyilkosság bélyege. Mehettem vissza a tiszták, a becsületesekek közé üzni, hajszozni, elfogni a silány falatot, amit a felkínálkozó buta perc ad.

Írtózatossulytól szabadult meg a lelkem és eszmélni kezdtem. Szereteszállt a gyönyörűség köde, foszlányos darabokban siklott odémás nyomorultak szemhatárába, — tisztán láttam. Egyhangu sercegéssel táncolt a napsugár az izzó, olvadó járdán, körülfogott a fényözön, úgy állottam benne, mint a sötétfekete árnyék. Mint a szűz lány hófehér testén, ha gennyes

fekete seb nyílik. Megnéztem és megutáltam magam. A szépségemet, a sikeremet, formás keblemet, mindent, ami hozzám tartozó volt. Gyalázatosan egyedül voltam. Gyalázatosan, reménytelenül néztem a holnap elé. A sugaras, fényes uccák közé, a nagy paloták tükrös ablakaira. — sehol nem várt a puha párna, a meleg étel, a jó szó, a megpihenés.

Ödöngtem. Cél és akarat nélkül fordultam ki a törvényszék uccájából. Talán a Dunának akartam menni, mit tudom én?

Nagy elmerüléséből egy durva hang riasztott fel. Megrezzentem, mikor az utánam loholó börtönőrtől arról értesültem, hogy a vizsgálóbíró visszahív. Szerencsétlenséget sejtettem. Felrajzoltak elmém-ben hirtelen azok a régi képek, amiket hirhede vált bírói tévedések véstek oda be. Jöttek a csunyább képek is, a megdermesztőbbek. Akasztfálás, hóhéros pillanatok, dobpergéses láрма, megreszkettető igazságszolgáltatás.

A vizsgálóbíró szívesen fogadott és székkal kínált meg. Az arca ünnepélyes volt, a hangja rezgése elfogódott és barátságos.

— Kisasszony — így szólt — én önt a házamba veszem. Ne kérdezze az okát és ne ellenkezzék, ez egy jó barátjának megmáshíthatatlan akarata. Boldog lesznek, ha jól érzi majd nálam magát. Özvegy vagyok, a nagyobbik fiam, ra nem lesz gondja, két apróságomnak akarok anyát.

Eza a fényes ajánlat meglepett és kimondhatatlanul fájt. Nem volt okom a bíró jó szívében és tiszta szándékában kételkedni, féltem azonban önmagamtól. Régen ki-kerültem a kényelemből, a nyugalomból és egvszerre anyává készül ütni a buta végzet. Nem, nem lehet, ez rémes tragédia.

A vizsgálóbíró észrevette a habozásomat, megijedt arcom láttára számalom ébredt a lelkében és felsőbbsséggel, akarattaljes hangon intézkedett. Becsengette a börtönőrt és kiadta neki az utasítást:

— A kisasszonyt hazakiséri hozzám!

Majd felém fordult:

— A többit otthon elintézzük.

Kezet nyújtott és én a börtönőrkíséretében elhagytam szobáját.

Sokszor tapasztaltam az életben, hogy a legnagyobb szerencsétlenségek forrása a szeretet. Hazugság az a piedesztál, amelyre az emberi gyarlóság a szeretetet helyezte. Ha én Isten, király, vagy más valami nagy volnék, kiirtanám ezt a fenemód gyalázatos érzést.

A vizsgálóbíró könyörületessége nélkül mehettem volna a magam bizonytalan útján valamelyik büntenyára, vagy a toloncházba, így a fény, a jólét szárnyára kerültem.

Hamar vedlettem át az új helyzet tisztaságába. Fogékony agyam, érzékeny lelkem hamar utat tört a rám bízott apró gyermekek érzés és gondolatvilágába. Titkoltam és rejtegettem azokat a felhőket, amik csak éjjente, ha egyedül voltam, borultak homlokomra. Bódult gondolatok rohantak ilyenkor meg; árnyak gyűltek körém és suttogták: menekülni, menekülni!

A nappalok azonban mindig megnyugtattak. A gazdám tiszteltel bánt velem, a gyermekek körülrajongtak, a nagyobbik gimnázista fiu barátomul szegődött. Beszélgető társa és nehéz tanulmányaimban segítőtje lettem. Csendesen együtt fordítgattuk Vergiliust és Tacitust.

— Carpe diem — idézte csengő fiatalságának zenélő, búbajos hangján.

— Carpe diem — ismételtettem magamban. — Szakítsd le az eléd kínálkozó virágot.

Lázás szavak ezek, csunya, keřitő szavak, nem volna szabad szűz diákok szájába adni.

A levegő remegése vibrált az asztalon. A gázlámpa fehéren vetette fényét csillogó fejünkre. A fiu tűzszemébe néztem és sejtő vágyak kibontakozását láttam. A kezem odasiklott a kezéhez, égő arcomat az asztalra fektettem. Iszonyatos, kéjes csend következett.

A szomszéd szobában léptek zaja kelt, felriadtunk és zavarodottan folytattuk a latin leckét.

Mikor elbucsuztam, a fiu megsugta:

— Kimegyek magához.

Támolyogva értem a szobámba. Nem mertem lámpát gyújtani, nagy félelmemben remegtem.

Belefurakodott minden józanságom a vastag sötétségbe. Lázás, izzadó testem beleburkoltam a

nyári takaróba és pihegve néztem az incselkedő, fölem hajló, gonosz-arcu faunokat. Hideg lábakkal futottak át mellemen és cikáztak, kergetőztek, eltűntek, előtűntek és halk, zeneszerű dallal bódították zsebongó agyamat.

— Carpe diem — susogta az egyik lágy, olvadozó fuvola hangon.

— Carpe diem — susogta a távoli ködben táncoló angyalkórus.

Lihegő öntudatlanságba talált a félénken megbicsakló fiú. Fölem hajolt és akadozva makogta.

— Nem voltam még nőnél.

Elkaptam a fejét és meleg kebleme szoritottam. Megmámorosodott,

megrészegedett a testem illatától. A két karom közt vonaglott az ártatlan tisztaság.

Megcsókoltam a karcsu, husos derekát, éles fogam alatt bemélyedti a husa.

Megrészegedtem én is, forrongó lávák tűzfolyam hullámai csaplak össze a fejem felett és süllyedtem alá, alá a mélységekbe.

A függöny legördült, a hajnal szürke, józan sugaraival rávilágított a cók-mókra. Mint az ősemberpárt kiülőző cherub állott az ajtómba a vizsgálóbíró...

B Ű N B Á N A T

Írta: CSÖPPIKE

Kedves édes apám!

Buta szerencsétlen sorsom egy vérengző vadállat karmai közé dobott. Megfogott a szépsége, elvárzsolt a szeme tüze és én követtem a bűnbe, az elkárkozásba. Fiatal, erős testemben valamikor még a te háznál ébresztette fel bennem a megbolonduló him szenvedélyét, ajkamat az ő csókja préselte először, derekamat az ő karja szoritotta először át.

Visszaélt a te jószágoddal ez a nő. A házadba fogadtad, hogy anyja legyen ártatlan gyermekeidnek és elrabolta fiadat.

Követnem kellett, mert örült voltam. Nászéjszakám buja himnusza kergetett a szeretkezés felé. Kicsi lett nekem az iskola padja és szobám szomorú négy fala — nélküle. Megízleltem a tudás gyümölcsét és keresnem kellett ezt a kéjes asszonyt.

Ott voltam, mikor bosszuló haragodban kikergetted az uccára, a nyomorba, a bizonytalanságba, a kétségbeesésbe.

Rettenetes fájdalom fogott el. Ez nem igazság, ez nem igazság! — Izgatott valami belül és nagyon szégyeltem magam, hogy az én apám ilyen gazságot cselekedett.

A fiatalságom, a megnyílt élvezetek világa vakká tettek és én nem tudtam benned egyebet látni, mint zsarnokot.

Lelekiállapotom fel volt már dülva, az élet zsebongott bennem, a gyönyörök varázsa, a mámorok édes

kinja és ezekről többé lemondani nem akartam.

Megtaláltam a tüzes testű asszonyt és megöléssel fenyegettem, ha megtagadja éhességem láttára hamvas, selymes testét.

Nem tagadta meg és ideadta magát. Egyszer, sokszor, örökre... Vele szöktem.

Ne haragudj édes apám az ellopott ékszerekért, tudom, gazember vagyok.

(Zoologiai tanulmány c. cikk folytatása)

Az oroszlán

Az állatok királya. Lövik Afrikában, Indiában, sőt Oroszországban is.

A disznó

A disznó házi állat. Ő a disznó, mégis a disznóságot az ember követi el. Különböző válfajai! a vad disznó és a részeg disznó. Ez utóbbiak korcsmákban tartózkodnak.

Az ember

Igavonó állat. Különböző válfajai, a jó ember és a gazember. Husnemű és nőneműekkel táplálkozik. Vannak, akik csak ritkán táplálkoznak, ez a hivatalnok faj, de ez már kiveszőben van.

Vizumokat és más megbízásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézik
PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Most már mindent tudok. Az elvakulás éjszakájára kisütött a józan-ság napja, mikor már testileg és lelkileg roncs vagyok.

Megmételvező és elpusztító betegség csirája lappang fiatal vérembe, — beteg vagyok.

Pénzünk már régen elfogyott, amikor még tartott a megrészegedésünk. Szégyenlem a leülödtségemet, de nagyon kérlek bocsáss meg.

Eladtuk magunkat. Megvett mindkettőnk egy vén kéjenc. Az ő fiatal testét és engem, mint kíváncsi játékszer.

Ostoba szenvedélyek és bűnök martaléka lettem. Szenvetek. Beteg vagyok, éleunt és esztelen emberek tehetetlen játékszere.

Ments meg apám a testi és erkölcsi nyomorúságból.

Elvágyom innen. Tőle is, aki még mindig ördögien szép és kíváncsi.

Szeretem és utálom ezt a nőt, akitől menekülni akarok, hogy vissza vágyjak hozzá. Puha, meleg, bársosnyos keblére, tüzes csókjára.

Esztelen vagyok bolond és könynyelmtű.

Ebben a nyomorúságos helyzetemben sürgős intézkedéset kéri elvesztett fiad,

Márton

Koprol nem fest, de jól tisztít!!

Fehér Dominikánus

Kitűnő kis erotikus regény
ára 100 lei.

Miniátűr forma, Lapunk kiadása

SZENT ASSZONYOK

REGÉNY — IRTA: GYÖRFFY ENDRE

(6)

Minden utánnyomás tilos

— Mondja szép kis lány... tudja, ugye, hogy az orvos bácsinak honorárium jár... Mit kapok magától?... — ravaszul mosolygott.

Elzában fölforrt a vér erre a hangra, mosolyra, de türtöztette magát, visszafojtotta indulatát. — Jaj, csak jönne már Lili gondolta idegesen, de igyekezett közönyösnek, természetesnek látszani. Hidegen szólt:

— Szegény vagyok és itt csak vendég. Természetesen, amit kér, mindenesetre meg fogja kapni...

A doktor közelebb húzódott, térdei odasimultak a lányéihoz.

— Egy ilyen szép lány, mint maga, hogy mondhatja, hogy szegény. Nem kicsikém, maga gazdag... Nagyon gazdag... A szépség... a szép arc... szép alak... szép test: megmérhetetlen gazdagság... Egy tőke, amit azonban kamatoztatni kell... és akkor a kamatok is megnőnek, tőkévé válnak, megmérhetetlen gazdagsággá. És lássa, én szerény vagyok... Nem kérek mást, mint egy ici-pici kis részt ebből a nagy gazdagságból.

Szavai kérő, vágyó lihegésbe fultak, önuralma elhagyta, magához vonta hirtelen a lányt és összeesőkölte.

Elza görcsösen védekezett. Gyűlölettel, undorral igyekezett ledobni magáról a szorosan feszülő karokat.

— Hagyjon el... hagyjon el... Kopogtak az ajtón. Lili szólt be: — Dok.orkám segítsen... nyissa ki az ajtót.

A doktor elengedte a lányt, egy párat simított a haján, a nyakendőjén, fölugrott, odaszaladt az ajtóhoz és kitárta.

— Tessék, tessék... már azt hittük, megfélekezett rólunk...

Elza sietve hozta rendbe kuszált haját, ruháját és segített Lilinek. Az asztalra tette a párolgó teát és szervírozni kezdett.

A doktor csevegett.

— Kis barátnőjével beszélgettem. Sikerült megbeszelnünk a közeledő felmerült ügy módozatait...

— s arcán ismét megjelent az a kaján, gunyos mosoly — s bár a kisasszony kissé sokalta a honoráriumomat...

Lili nevetve szólt közbe.

— Mégis megegyeztek... ez a vége, ugy-e? Eltaláltam Elzuskám?

Elza nem nézett rájuk. Hüvösen, kimérten válaszolt:

— Meg.

Ráemelte a szeméit a doktorra. Az mintha megértette volna. Kedvesen mosolygott és udvariasan meghajolt.

— Kérem...

A szamovár ott párolgott az asztal közepén. Széles öbléből füstfellegek szálltak a magasba. Különös, színes, ködös, nyugtalan, szeszélyes párák...

Szeszélyesek, mint a Sors és nyugtalanok, mint a sorsüzött, élel-korbácsolta emberlélek...

IX. FEJEZET

Elza egészen megkönnyebbült, amikor egyedül maradtak. Be is vallotta ezt Lilinek. Ő csak mosolygott.

— Nem mondom, hogy nincs igazad. Eleinte én is roppant kelemetlen embernek tartottam. De tudod, idővel még a rosszat is megszokja az ember...

— Én sohasem fogom megszokni!

— Nem is szükséges. Csak addig légy türelemmel, ameddig az „üzleti összeköttetés” kívánja. Azután?... Őszintén szólva én sem szenvedhetem. De befolyásos, gazdag ember és a mi világunkban... sohasem tudni... ezért úgy teszek, mintha valamennyire szívélném...

Elza végignézegette a fal mellett végighuzódó gazdag könyvesállványokat. Vágyott valami komoly könyvre, mély gondolatokra, amik elterelik figyelmét a tegnapról, máról és holnapról.

„Wilde Oszkár: a szépség filozófiája”

Magához vette a könyvet és indult föl a hálószobába. Lili még nem ment. Kiadta a szobalánynak a parancsot:

— Bella, a fürdömet készítse el, azután köszönöm, mára már nincsen szükségem magára...

A nyitott ablakon át az olasz ég, a pompás, derült, ragyogó olasz ég mosolygott Elzára. Odaült az ablak mellé, a kis asztalkán fölgyújtotta a farkaernyős állólámpát.

Olvasott.

De nemsokára nehéz lett az olvasás. Kimerült. Nehéz olyankor olvasni és elmélkedni komoly megállapításokon, mikor az égből minduntalan visszaránt a földre saját, gondteli, kicsinyes, ügyes-bajos gondolatunk.

Az emberiség csakis azért találja meg a helyes utat, mert sohasem tudja, merre megy. A cél rosszabb, mint az önámítás, ha elég soká élnénk ahhoz, hogy láthatnánk tetteink eredményét, akiket jönnek tartottunk, lehet beleörülnének lelkiismeretfurdalásaikba s a gonoszak lehet, büszke örömmel feszítenék mellüket...

Letette a könyvet, kifáradt. Eloltotta a lámpát. Kimerengett az éjszakába.

Az utolsó sorokban valami viaszszalót, valami megnyugtatót látott. Mit is töprengne, akár a múlt, akár a jövőn, mikor az megvolt és mikor annak meg kell lennie. Vagy tud küzdeni ő a Láthatatlannal, a Változhatatlannal? A fatalizmusban nagy igazság van és ami a fő: könnyit.

Kínézett a pompás, miriádfényű éjszakába.

A soklámpájú Nápoly csendes, hallgatagon simult belé a sötétbe. Messze a fekete part alatt néhol-néhol megcsillant a pihenő tengertükör. A levegő meg sem mozdult.

A kertből hirtelen suttogás ütötte meg a fülét. Ki lehet az? Kínézett.

Lenn, az egyik bokortól féligtakarta padon egy férfi és egy nő körvonalai olvadtak össze a sötétel és — egymással.

Suttogtak.

Elza megismerte a szobalány hangját. A nő Bella volt.

A férfi pedig?

Az örök férfi. Az esténkinyi szerelmet lopva hozó nőmeleget vágyó csókot adó, forró szavakat suttogó, tüzelő testű, szerelmes férfi, — aki azután nappal kiabrándul, de újra éled, ha eljön a sötét, a kerítő Este.

Suttogtak.

Azután még közelebb simultak egymáshoz és hallgattak.

Elza testén meleg futott végig. Hiszen még fiatal lány volt és jól értette ő ezt a csendes beszédet.

Tudta, most az ajkak beszélnek, a kezek, a remegések, a simogatások. És a csóknak, szerelmeskedésnek ez a szeme előtt lefolyó nagy közelléte fölzigatta. Nézte őket.

A nő körvonalai lehanyatlottak a padra és a férfi-árny némán föléje ereszkedett.

Elza önkéntelenül is előrehajolt és kimeresztette a szemeit. Legalább az izgató, vértforraló látással akart betelni.

A nő suttogott lenn:

— Ma nem vágyom rá... Ma csak...

Combjai kifehérekettek az éjszakába. A férfi biztosan föl vonta kurta kislányos szoknyáját. A combok remegni látszottak. A férfifej közéjük bukott.

A lihegő csókHzene beleszűrődött a csendbe és föl kavarta a mozdulatlanságot.

Elza forró volt és fejét az ablak párkányán nyugvó kezeire hajtva, hallgatta a szerelem-muzsikát.

Azután fölvetette a fejét és fátyolos szemeivel végignézett a városban. Olyan szelid, olyan csendes, olyan nyugodt, az elővilágító lámpafények olyan mozdulatlanul bágyadtak, — mintha aludna.

Pedig ki tudja, hány szerelemdal muzsikál a csendes házak köfalai között, hány harapó, vad szerelemláng lobog föl a sötét utcák mélyén...

Fölrázták az alulról feltörő remegő szavak:

— Elég... elég... úgy lüktet...

Meleg vágyhullám öntötte el őt is, amint hallotta a kielégülő szavakat. Szívesen odadobná magát ő is a markos kezeknek, fogjatok meg, simogassatok végig, játszatok ki az én forró testemen is ezer mámoros szerelem muzsikát... Csak ő biztosan nem olyan forró, olyan vértbizsergető, olyan tüzes, mint az a szerelkező olasz lány ott a padon...

Lenn zörgött a bokor. Vége volt a pásztororának.

Elza fölemelkedett. Meggyújtotta a lámpát.

Milyen visszataszító a fény. Kiábrándító, illúziórontó...

Ugy ruhástól rádobta magát a megvelett ágyra, odafeszítette tes-

tét a puha pamlagra, fejét a párnákba.

— Olyan, jó lenne élni...

Ugy találta őt meg Lili. Gyöngéden föl rázta.

— Elnyomott az álom, amíg rám vártál? Gyere Elzuskám fekdüjünk le...

Vetkőzni kezdtek.

Az ablakot nyitva hagyták. Kis, könnyű, szél kelt szárnyra odakünn és behozta a kert csodás, jázminos illatát. S mintha a kóbor tengerparti szél hajtotta volna elő a holdat is. A tenger legsós csikján, arany sáv jelent meg. Az arany sávból sugarak bontakoztak ki és egy pillanat alatt lefutottak a horizont messzeségéből egészen közelre, egészen a partokig. Nesztelen léptek alatt összefodrozódott a csendes víz.

Lili odaszólt vetkőző barátnőjének:

— Mutasd, nagyon látszik...

Elza engedelmeskedve engedte le az ingét. Az öle fölött finoman halványan, kissé formátlanul domborodott öle a megterhelt has...

Lili beszélt.

— Sokszor gondolkodom rajta és sokszor úgy vágyom rá... egy gyerekre... de aztán eszembe jut ez... és nem... nem kell gyerek. Kár volna a termetemért, egy ilyen alakért, amilyen az én alakom... azért a gyönyörű testért... elrondítaná, elcsufítaná, kivenné a formájából... hát, hogy nézne ki ez a test

Lecsusztatta magáról ő is az ingét.

Elza már az ágyban feküdt, onnan nézte a csodás, tökéletes látványt. Remek, szabályos női test.

Mámoros csodálattal suttogta:

— Lili... olyan vagy, mint egy szobor, mint egy gyönyörű, tökéletes szobor... egy istennő-szobor.

Lili végigsimított bőrén, megfogta pompás emlőit, szeretettel, gyöngéden beszélt.

— Nagyon szép testem van... és sokszor úgy érzem, szerelmes vagyok a testembe... és ha valaki szeret, rajong értem és csodál, én azzal együtt szeretem, remegem, borzongom: a testemet...

Gyorsan bebújt az ágyba.

— De mi haszna, ha nem vagyok boldog...

— Nem vagy boldog?

— Nem... valami hiányzik... még nem is tudom voltaképpen, hogy mi, de igen, mégis: asszony akarok lenni, asszony...

— Asszony... miért?

— Lenni valaki... megpihenni.

Hallgattak. Elza szólt azután:

— Te Lili... mond, milyen lány ez a Bella; a szobalány...

— Hogy jut ez az eszedbe?

— Csak úgy... mondd...

— Jó lány. Úgyes. És sajnálom, hogy elmegy.

— Elmegy? Miért?

— Férjhez megy.

Elza magában gondolkozott:

— szóval az a vőlegénye volt! — és tovább kérdezősködött.

— Szokott hozzá járni a vőlegénye?

Szokott. De csak vasárnap. Délután. Máskor nincs Bellának ideje, esténként pedig a fiu van elfoglalva. Egyébként nagyon csendes, becsületes gyerek.

— Hát mi a foglalkozása?

— Éjjeli őr a nemzeti bankban.

— Így hát este sohasem szabad?

— Nem... de miért vagy kíváncsi ilyenekre?

— Csak úgy... pusztán szeszély, — és magában szomorúan és megdöbbenve gondolta: — szóval egy másik volt... két héttel az esküvője előtt...

Elhallgattak.

Künn a Vezuv sötét lejtőjén, dalba fogott egy virrasztó pásztor.

Elza nem értette meg a szöveget, elmosódtak a szavak de a dal, a turbékoló, bugó, forró dal biztosan szerelemről szólt... életéről... tavaszról...

És eszébe jutott valami. Megremegett.

— Lili... nem fogok meghalni, ugy-e?...

Lili halkán, mintegy félálomban felelte vissza:

— Ugyan...

Megint elhallgattak.

A pásztor is.

És dalba fogott a csodás, mesés, muzsikáló nápolyi csend.

Elaludtak.

X. FEJEZET

A tenger gyönyörű, azurkék hullámain ezer apró fodrot borzolt a lanyha délutáni szél. A kifeszített vitorla gyöngén duzzadva, csendesen ringatódzva vitte tova a csónakot a sima víztükrön. A levegőben az a csodálatos nyárzsongás remegett. A tarka Nápoly mögött szeliden emelkedett neki a látóhatárnak a kékes-zöldes Vezuv.

Öreg csónakos ült a csónak oránál. Keze tétlenül pihent az evező rudján. Előre bámult a nagy vizre és ábrándozva nézte, mint minden nap, hogy hasít bele a csónak orra a menekülő, föltarajosodó hullámokba. A megtört víz pedig fölcsobogott. Lágyan, gyöngén, alig hallhatóan.

Azután az eget vizsgálta és a látóhatár alját: tornyosul-e valahol felhő? ... de csend volt. Csend. És az ég derült, tiszta.

A kis csónak mellett, közel és távol, mint hófehér szerelmes galambok, nagy vitorlások siklottak tova a kék víz fölött. Ábrándos, mámoros dalt dalolt a mandolin, ezüstös, vidám, tüzes olasz-lány kacagás kísérte a forró szerelmes muzsikát és ének: forróvérű, szilaj olasz ének...

Az öreg csónakos lehajlotta ősz fejét.

Amikor még ő is tüzes volt és fiatal...

És lelkében fölviharzott egy pillanatra az elmúlt ifjúság kialudt tüze. Egy bágyadt szikra.

Kihuzta magát és hátra nézett a bájos, szöke szinyorinára... de csak egy percig... azután elszégyelte magát.

Végigsimított ősz haján és vén szívéből sóhaj, bánatos, vágyó, messzi sóhaj kelt...

A szinyorina mindezt nem is vette észre.

Elza hátrahajolt a csónak hátsó padkáján. Fejét hátraszegte, két kezét összefonta egymásra tett térdein és hagyta, ringassa az ár.

Lehunyt szemekkel ábrándozott. Ugy apró, tűnő, hirtelen változó képekben meglevenedett előtte az elmúlt hetek minden eseménye.

Maga előtt látta magát betegen. A műtét. A halálfélés. És a gyógyulás. Hamar kiheverte. Egy pillanatra az egész... egy álom. Elmult. És azután...

Görcsösen összerándult. Borzong még ma is, ha rágondol. Utálta gyűlölte ezt az emert... és vele eltölteni egy szerelmes éjszakát... Rettenet és volt... De meg kellett tennie. Ki volt szolgáltatva... mintha még most is maga előtt látna ördögien vigyorgó, kéjes, perverz tekintetét... azt az érzékiségtől eltorzult arcot, amint ráborul az ő tiszta testére... amint végigkuszik hófehér bőrén falánk, kéjenc szájjal... oh, hogy égette, bántotta minden csók...

Összeborzongott.

De megvolt. Elmult az is. Azután bor... pezsgő... álmulatott lampionos éjszakák... mámor... és most:

Csönd. Pihenés... és a báró... Milyen férfi... igazi férfi. Egy ideál. A neve is erős, hatalmas, megragadja, megüti az embert:

Báró Vass... Elza egymásba harapott finom kis ajkával, ökölbe feszült kis, nőies keze.

Az egy férfi... És miért nem őt szerette meg ez az ember... Miért? Miért Lilit?... Aki már élt és szeretett, akivel éltek és akit szerettek: ki tudja hányszor. Miért nem őt, aki tiszta... Igen, mert ő tiszta... Ő tisztának érzi magát... hogy egyszer elbukott: az a Sors vétke, nem az övé... Az ő lelke, énje nem romlott. Ezt érezte, ezt tudta, ezt sugta egész valójában... Tiszta... De hát akkor miért nem őt?

Csaponglak, szálltak gondolatai. Szerelmes.

Igen, érzi, hogy szerelmes. Igazán szerelmes. Először életében, de az és nagyon. Szerelmes... Milyen különös érzés is az és milyen különösen ébred az ember tudatára. Mert sohasem kezdődik a szerelem a szerelemnél. Mindig kerülő uton jut az ember odáig, amikor észreveszi, hogy tulajdonképpen szerelmes.

Ő is ott kezdte, hogy észrevett valamit. Valami különösét, valami megmagyarázhatatlant. Azt, hogy gyűlöli Lilit. Csak később tudta; eszmélt rá, hogy féltékeny és legutóbbjára csak: hogy szerelmes. De a gyűlölet megmaradt. Illetve a féltékenység.

Miért, kell Lilinek a báró is... Hisz ő nem szeret, neki mindenki közönyös, neki mindegy. Hát miért vette el akkor tőle, akit még tud szeretni... de milyen nagyon szereti...

Ajkába vágta finom, porcelán-színű fogcskáit.

Gyűlölöm... gyűlölöm...

Ölébe temette a fejét.

De talán nem is hibás... nem tudhatja... összintének kellett volna lennem, mindjárt az első percben... de most már késő...

Főlemelkedett és belenézett a nagy szintelen végtelenbe. Két karjával beleölet a semmibe.

Ugy szeretnék...

Megremegett. Lehulltak kitárt karjai.

— ...Magam sem tudom mit szeretnék...

A csónak meglibbent. Karcsu orra odasimult a parthoz. Elza rendbehozta ruháját, kezébe vette kalapját, néhány lírát adott az öreg hajósna és kiugrott a csónakból.

A kis bárka orra visszafordult a nagy viznek és csobogva hasított belé a szétváló hullámokba. Elza állt a parton és hosszasan utánanézett. A nagy, fehér vitorla mind kisebb és kisebb lett.

— Ugy szeretnék én is menni. Siklani... kék vágyvizek fölött... fehér lélekvitorlával... a boldogság felé...

Szemeiben egy-egy könnycsepp ragyogott.

Azután fölkapta fejét, és gyors léptekkel indult az ismerős villa felé.

Alkonyodott.

Lili az erkélyen ült. Melegen, lágyan viszonzta barátnője csókját.

— Vártalak Elzám, beszélni akarok Veled...

Elza csodálkozva nézett rá. Kérdőleg ráemelve tekintetét ereszkedett le melléje, a másik kerti székbe.

Csodálkozott. Lili ma olyan különös volt. Máskor erőlesen, tüzesen csillogó tekintete lágyan, szentimentálisan merengett a távolba. A hangja is fátyolos, megható volt.

— Vehetted észre, hogy egy pár hete visszavonultam élünk. Nagy hirtelen végét teremtettem a mulatásnak, a mámoroknak. Nem is fogadok már senkit. Egyedüliek, akik hozzánk bejáratosak: a báró, ő az én vendégem és a doktor, aki hozzád jön.

Elza indulatosan szólt közbe:

— Hozzám ugyan nem. Engyülölöm, utálom ezt az embert...

Lili szeliden csitította:

— Jó, jó. Hát nem hozzád, hanem a: kedvedért. Amit igazán nem tudok megakadályozni... és utóvégre valami kis joga is van...

— Semmi, de semmi... Élt a jogával... és vége!

— Tudom, de örültem szerelmes beléd, és...

— Ez nem jog! Én gyűlölöm...

Lili csendesen rátette a kezét barátnőjére:

— Kis Elzám, nem akarok vitatkozni... Rövid leszek. Mindez az elzárkózás, visszavonulás azért történt, mert észrevettem, nagyon tetszem a bárónak. Szerelmes belém... Talán te is észrevetted... (Folytatjuk.)

Szerkesztői üzenetek

Kéziratokat a szerkesztőség nem ad vissza és névtelen levelekre nem válaszol.

Ipsilon, Satu-Mare. Ezuttal sem tudunk mást mondani, mint amit egy ízben írtunk: Tehetsége volna az íráshoz, de oly erősen ír, hogy ha mi novelláit leadnánk, az egész szerkesztőséget lecsuknák. Probáljon egyszer finom, gyenge erotikát feldolgozni, írásai azonnal megjelennek. Csöppike a küldött bókót köszöni és Önt ismeretlenül is szívélyesen üdvözi.

Maibach, Teius. Aki nem nyugszik bele a szerelmi életben fennálló visszasságokba, hanem kiutat keresve, belevilágít a természet lámpásával annak rejtekeibe, az az „ő” szemükben ferde gondolkodású, szemérmetlen ember.

A vakot a szín, a süketet, a hang nem érdekli. Mégis furcsa volna, ugyebár, ha a vak leszólná azt, aki gyönyörködni tud a tájékban, festményekben stb. s ha a süket bolondnak nevezné azt, aki táncol. Vannak emberek, akik számára a szerelem nem jelent semmit. Vérmérsékletük, velük született, vagy szerzett alkalmatlanságuk, szóval élettani okok, s nem, amint ők hirdetik, lelki finomságuk az ok, mely megvédi őket a nemi élet parancsoló hatalmával szemben.

Ezek a „jónévelésű” emberek azután, az erény, erkölcs, becsület stb. jól hangzó jelszavak glóriás sátora mögé bujva, lövöldözik ki epébe mártott nyilaikat a természetre, s annak követőire.

De ez még hagyján! De hányan vannak a farizeusok, akik átértik a küzdők és elbukottak tragédiáját, s mégis sietve dobják rájuk az első követ, hogy eltereljék a g u k r ó l a gyanút.

Szerencse, hogy e két kaszt az emberiségnek csak elenyésző részét képezi, mert a nagy tömegét nem is képezheti, mivel ellenkező esetben, az ő szavuk volna a természet szava. Skorpió.

Hölgyek egymás közt.

- Mond drágám mitől van oly szép arcbőröd?
- A M a d o n n a krémről?
- Hoi vetted?
- Az új belvárosi M a d o n n a gyógyszertárban, szemben a Mühle virágüzlettel.

Egyértelműségek.

Eredeti kézirat. Lapunk részére írta Györy Endre.

Lepkevadászat.

(Elmeséli Don Alfonz a híres spanyol bogarász.)

Akkor még fiatal voltam. Egész nap pampák eredeti rovarvilágát hajszoltam s csak este tértem be a városba, Buenos-Ayresbe.

Megszálltam egy hotelben.

Sokat, nagyon sokat halottam emlegetni, mesélgetni az itt található csodás éjjeli lepkékről. Sajnos, már fáradt voltam a kutatáshoz, pedig nagyon szerettem volna gyűjteményemet szaporítani egy ilyen híres fajtaival.

Végre eszembe jutott a megoldás. Szóltam a szálloda néger portásának, szerezzen nekem egyet és bővebb magyarázat helyett pár pénzdarabot csuszaltam a markámba. A borralaló megtette a hatását, mert alig telt bele negyedóra, gyönyörű éjjeli lepkét bocsátott be a szobámba.

Gyönyörű volt. Szép, fiatal, gyöngye, remegő példány.

És szelid.

Engedte magát megfogni, megtapogatni, megsimogatni. Annyira, hogy szinte megsajnáltam, de a szenvedély nagy ur.

Óvatosan megfogtam, ráemeltem a pamlagomra, azután elővettem a gombostűmet. Igaz, tűz nem volt a szobában, de ezen segitettem. Sebesen kezdtem dörzsölni a kezeim között, egészen addig, ameddig jól áttűzesedett és a forróságtól keményre izzott.

Akkor odaléptem melléje.

Formás kis potrohán óvatosan kerestem a helyet, ahová tümet beszurjam.

A szegény jószág, mintha sejtette volna mi vár rá, olyan könnyörögve nézett rám a szemeivel és mikor meglátta, hogy melléje lépek, behunyta szemeit, mintha megijedt volna a vastag, izzó tűtől.

Végre kitapogattam a szakszerű helyet.

A lepke végső kétségbeeséssel verdesett szét szárnyaival és én, teljes erőmből belédőltem a tümet.

Ugy pihégett és verdesett szegény: de megtörtént.

Érezte, hogy tüm belényomul a husba, mely egyszer csak hirtelen, mintha engedett volna.

At volt lyukasztva.

Egy kis ideig még vártam, azután lassan kihúztam a tűt és jól megmostam. Vigyáznom kellett, mert a buenos-ayresi lepkéknek nagyon mérges hárük volt.

Es amig ezzel pepecseltem és háttal voltam fordulva feléje, — még volt annyi ereje — fölemelkedett és kilebbent a nyitva hagyott ajtón.

Utána szaladtam: de késő, már eltűnt volt.

Szomorúan tértem vissza szobámba, régen nem láttam és soha sem fogok találni többet egy ilyen szép, egy ilyen tökéletes, egy ilyen remek példányt...

Es talán álomnak is tartottam volna az egészet, ha a pamlagon nem maradt volna egy nagy folt: a levert, a lehullott, gyöngyöző, habos, egészen friss him-por...

Diszitett filz és bársonykalapok

bármilyen színben és formában kaphatók. Férfi és nőikalapok renoválása. **Tuvicsák, Gyár., Bárány-utca 4**

Ez a hely

a M i a
K r é m
száma-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a M I A K R É M-nek nem kell már reklám

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század csodája és a világ összes művészei

Katzky
gramofon-
szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek nagy választékban!

Fonóss!

Egy minden tekintetben pazar kiállítású könyv jelenik meg a közeli időben, mely a hindu és szanszkrit erotika legkitűnőbb fordítása. A könyv címe:

Tíz szűzleány vallomása

és tíz kitűnő novellát, tíz szűz nő őszinte elbeszélését, illetve történetét tárja fel, leplezetlen szavak al. A könyv nagysága 19x29 cm diszkötésben, Benedk Margit dr. fordítása.

A könyv – kézirat!

50 példány készül belőle. Csak műgyűjtőknek és könyvbarátoknak szállítja Benedek Margit dr. a „Káviár” szerkesztője.

Ára 500 Lei.

Csak orvosoknak, tanároknak és olyanoknak lesz megküldve utánvét mellett, akik ebbeli minőségüket igazolják. — Kiskorúaknak a könyvet nem küldjük.

Ezt a hirdetést minden könyvgyűjtő olvassa el és őrizze meg!

Fortuna ! „Perfect”

bizományi vállalat,
Gyárváros, Strada
Dacilor (Főutca) 56 szám.

Átvesz bizományi eladásra különféle szükségleti cikkeket, butorokat, arany-, ezüsttárgyakat, festményeket, szőnyegeket, csillárokat és kézimunkákat.

— Meghívásra házhoz megy. —
Vesz, elad.

Vésnök-, bélyegző - intézet és
dombormű-nyemda

FIOK: TIMISOARA

Str. Mercé No 3

[2]

Maison Perák

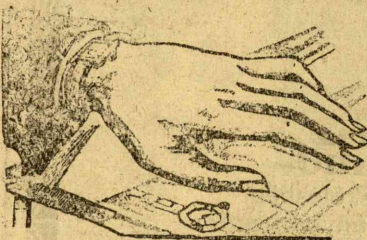
női fodrászat

Timisoara, Färher palota Lloyd sor

Modern frizurák, Henne-féle hajfestés. Különnői és férfi manikür-szalón. Kozmet. intézet

Kern Pál

bőrkereskedő Timisoara Gyárv. Fő-ut 22
Fiók: Jimbolean.

Rég ismeretes, hogy

karkötő órák javítását

legmegbízhatóbban végzi:

Gács Ferenc órás

Timisoara Erzsébetváros Király- u. 26

LEHRNER

órák és ékszerész

Temesvár

Gyárv., Fő-u. 29

„Megváltás”

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

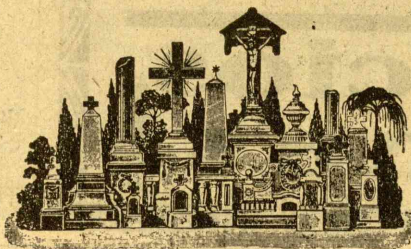
butorüzletében, II. Mérés-utca 4 szám

H

a ön helyben
nem kapja meg a Káviárt, szivességet tesz vele a kiadóhivatalnak,
ha erről minket levelezőlapon értesít.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Gyors kiszolgálás!

Granofsky András

kőfaragómeister és géperőre berendezett sirkőraktára

TIMISOARA FABRICA, Str. 3 August
(Andrássy út) 16

Első és legnagyobb raktár mélyfekete svédgránit és márvány sarkövekből. Szobrok, márvány kandallók ugymint szob-oszlopok, vázák, és butorlapok.

Olcsó árak!

Karácsonyi számunk

mint minden esztendőben, ezúttal is a legszebbet és legjobbat nyújtja olvasóinknak. Karácsonyi számunkban összes munkatársaink szerepelnek kisebb-nagyobb írásokkal, de mindezek mellett kiemelkedik Győry Endrének „A Sah szeretője” című hosszabb elbeszélése, amely munkatársunknak egyik legjobb írása, nem említve a népszerűvé vált *Egyértelműségek* című rovatot, amely szintén Győry Endre kitűnő tollát dicséri. Ebben a számunkban jelenik meg kissé tompítva Brandstädter Károly „A perzsa papnő pagodája” c. kis regénye, novellának átdolgozva, mit a nyár folyamán könyvalakban akartunk kiadni, de ez rajtunk kívül álló okokból nem sikerült. Ugyancsak közöljük összes munkatársaink fényképét. Mindezen kívül talál benne az olvasó Ben Git, Csöppike, Buttyán Vilus, Carlos, Vojnich Géza,

Kova András és Scheffer Róbertől kitűnő írásokat, amit még egy csomó apróbb humoreszk egészít ki. Karácsonyi számunk a rendes időben jelenik meg és kapható lesz mindenütt

Karácsonykor
jelenik meg két igen
érdekes könyvünk. **Tíz
szűzleány vallo-
mása**, kemény diszkötésben,
12x29 cm. nagyságban, 50 példányban, ára:
500 lei, 150 c. kor., 200 dinár, 25 shilling. **A
fehér dominikánus**, miniatűr forma, kis
könyv, pompás elbeszélést tartalmaz, kiegészítésül
Csöppike két kitűnő novellájával. Ára: 100 lei, 30
c. kor., 50 dinár, 8 shilling. **Csak előzetes megren-
delésre szállítja a kiadóhivatal. Salon női akt
képek**, párisi felvétel, tizes csomagolásban, 10
drb. ára 300 lei, 120 dinár, 120 c. kor., 15 shilling.
Akt képek páros jelenetekkel, pikáns beállításban,
tizes csomagolásban ára 400 lei, 150 c. kor., 200
dinár, 25 shilling. **Csak utánvétellel szállítja a kiadó-
hivatal, diszkrét csomagolásban.** — Lapunk I., II.,
III. és IV. évfolyama, kemény diszkötésben, egy-egy
évfolyamnak az ára: 500 lei, 150 c. kor., 200 dinár,
25 shilling. **Utánvét mellett azonnal szállítjuk.** —
Rendelésre bármilyen erotikus könyvet beszerzünk!

szenzációs, izgalmas!

IV. évf. 50 sz. Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. korona, 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

Tipografia „Union” Gál Manó könyvnyomdája Lugoj

Csehslovákiai előfi- zetőink figyelmébe!

Mindazok, akik erre a lap-
ra elő akarnak fizetni, nézzék
meg a lap belső címlapján
feltüntetett csehslovákiai árakat
és a pénzt postautalványon
küldjék be a Leszámitoló és
Közzgazd. Bank R. T. fiókjá-
hoz, Kosice, a Káviár ot-
tani folyószámlájára. A bank
a pénz beérkezéséről minket
még aznap értesít s ennek
vétele után mi a lapot nyom-
ban megindítjuk. — Ugyanigy
kell megrendelni a lapunkban
hirdetett könyveket, fényképe-
ket stb. stb.

A kiadóhivatal.

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej kremet
Liliom-pudert
Liliomtej szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros

PERFECT a legjobb
polokajlító
készít

Schunck

drogeria

Timișoara, Str. Dacilor No. 24
Telefon 13—30

**A bajusz a
nőt öregíti**
Eltávolíthatja
biztos, garan-
tált szerrel 3
perc alatt. 1
üveg 20 — Lei
Minden szépi-
tő, pipere, par-
fumeria és rövidáru cikkek legol-
csóbban a Nicolin féle „PARI-
SIENNE” Áruházban kaphatók.
Timișoara I. Str. Avram Jancu 4. (Taka-
rékpénztár utca)

— Megjelenik minden kedden.
Timișoara, 1926 évi dec. hó 14